

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **SCONTO, s. r. o.**
sídlem Mánesova 1277/5, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem nám. Hrdinů 1643/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8469/2019-900000-311,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou původně u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) a postoupenou zdejšímu soudu usnesením ze dne 1. 7. 2019, č. j. 10 Af 21/2019-82, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl její odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 31. 8. 2018, č. j. 214223/2018-610000-11.5. Tímto rozhodnutím celní úřad zamítl žalobkyninu žádost o prominutí antidumpingového cla ve výši 1 070 222 Kč podle čl. 116 odst. 1 písm. c) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (dále jen „nový celní kodex“).
2. Doměření antidumpingového cla, o jehož prominutí žalobkyně žádala, souvisí s opakovanou kontrolou po propuštění zboží, kterou zahájil Celní úřad

pro Královéhradecký kraj (dále jen „celní úřad KHK“) u žalobkyně dne 5. 6. 2017. Kontrola byla zaměřena na ověření původu zboží a vztahovala se ke dvěma jednotným správním dokladům (dále jen „JSD“) ev. č. 12CZ1773001G0RGCV0 ze dne 21. 6. 2012 (jehož se týká nyní posuzovaná věc) a ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0 ze dne 24. 9. 2012 [jehož se týká řízení vedené městským soudem pod sp. zn. 10 Af 20/2019, viz dále bod 4].

3. Po ukončení kontroly Celní úřad pro Královéhradecký kraj doměřil žalobkyni dvěma dodatečnými platebními výměry ze dne 2. 3. 2018 antidumpingové clo ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 91/2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky (dále jen „nařízení o antidumpingovém clu“). Pro nyní posuzovanou věc je rozhodný dodatečný platební výměr č. j. 4180-6/2018-550000-51, kterým bylo žalobkyni doměřeno clo ve výši 1 070 222 Kč. Závěry Celního úřadu pro Královéhradecký kraj žalovaný potvrdil rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8290/2019-900000-311. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně brojila žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, která je tamním soudem projednávána pod sp. zn. 31 Af 13/2019.
4. Žádostí ze dne 12. 3. 2018 žalobkyně požádala Celní úřad pro Královéhradecký kraj o prominutí antidumpingového cla. Žalovaný určil, že místně příslušným k rozhodnutí o prominutí cla týkajícího se JSD ev. č. 12CZ1773001G0RGCV0 je celní úřad a k rozhodnutí o prominutí cla týkajícího se JSD ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0 je Celní úřad pro hl. m. Prahu. Oba celní úřady žalobkyniny žádosti zamítly a žalovaný následně zamítl její odvolání – ve věci JSD ev. č. 12CZ1773001G0RGCV0 nyní napadeným rozhodnutím a ve věci JSD ev. č. 12CZ1703001JWKVYS0 rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019, č. j. 8459/2019-900000-311 (žalobu podanou proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného městský soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 Af 20/2019-264).
5. V nyní posuzované věci celní úřad odůvodnil zamítnutí žádosti o prominutí cla tím, že neshledal žádné pochybení, kterého by se dopustily celní orgány. Na základě Zprávy z šetření Evropského úřadu boje proti podvodům (dále jen „OLAF“) celní orgány dodatečně ověřily původ zboží uvedeného na faktuře č. KCMEK-10616 ze dne 12. 5. 2012, u něhož bylo deklarováno, že pochází z Tchaj-wanu. Na základě této kontroly bylo zjištěno, že zboží ve skutečnosti pocházelo z Číny. Z tohoto důvodu mělo být propuštěno do volného oběhu s celní sazbou A00 ve výši 3,7 % a s antidumpingovou celní sazbou A30 ve výši 85 % podle nařízení o antidumpingovém clu. Clo tedy mělo být vybráno v celkové výši 1 116 809 Kč.
6. Celní úřad poznamenal, že čl. 119 nového celního kodexu, o nějž žalobkyně opírá svou žádost, navazuje na čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „starý celní kodex“). Aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu je podmíněna splněním tří kumulativních podmínek: (1) clo nebylo vybráno následkem chyby ze strany samotných celních orgánů, (2) tato chyba nemohla být osobou povinnou zaplatit clo jednající v dobré víře přiměřeným způsobem zjištěna a (3) osoba povinná zaplatit clo dodržela všechna ustanovení platných právních předpisů týkající se jejího celního prohlášení. Pouze při splnění těchto podmínek má osoba povinná zaplatit clo právo na to, aby clo nebylo vybráno poté, kdy bylo zboží propuštěno. Celní úřad dodal, že v posuzované věci se neuplatní druhý pododstavec zmíněného ustanovení, neboť předmětem dovozu nebylo zboží s preferenčním původem. Celní úřad proto nemohl učinit chybu spočívající ve vydání nesprávného osvědčení o původu zboží

(celním orgánem). Žalobkyně dokládala nepreferenční původ zboží certifikátem vydaným Tchajwanskou textilní federací.

7. Dále celní úřad připomněl, že podáním celního prohlášení vzniká deklarantovi odpovědnost za správnost uvedených údajů [čl. 199 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „prováděcí nařízení ke starému celnímu kodexu“)]. Celní úřad Mělník přijal celní prohlášení, protože neshledal důvod, pro který by nemohl rozhodnout souhlasně s návrhem deklaranta, a zboží propustil do režimu volného oběhu. Předmětem řízení však nebylo „schválení“ deklarovaného původu zboží. Pokud celní úřad v době propuštění zboží nedisponoval důkazem o skutečném původu zboží, nepochybil vyměřením cla se sazbou 3,7 % (s nepreferenčním původem na Tchaj-wanu). Následně bylo po dodatečném zjištění skutečného původu dodatečně vyměřeno antidumpingové clo. Tento postup nelze označit za aktivní chybu celních orgánů a není ani v rozporu se zásadou předvídatelnosti a ochrany dobré víry.
8. Celní úřad nesouhlasil ani s tvrzením žalobkyně, podle kterého došlo k pochybení českých celních orgánů z důvodu jejich pasivity při propouštění zboží do navrženého režimu. Bylo na žalobkyni, aby přijala taková opatření, která by ji ochránila před dodatečným výběrem cla. Soukromoprávní odpovědnost není možné přenášet na celní orgány. Výběr antidumpingového cla již v době propuštění zboží do volného oběhu nebyl možný, neboť toto clo se vztahovalo na dovoz zboží s čínským původem, který však nebyl deklarován.
9. Celní úřad se neztotožnil ani s argumentací žalobkyně týkající se mezinárodněprávního postavení Tchaj-wanu. Propuštěním zboží do volného oběhu získává zboží celní status zboží EU, přičemž toto propuštění zahrnuje i obchodně-politické opatření. Způsob vyplňování údajů do celního prohlášení byl v době předmětného dovozu stanoven v prováděcím nařízení ke starému celnímu kodexu, které dále odkazovalo na nařízení Komise (ES) č. 1833/2006 o klasifikaci zemí a území pro statistiku zahraničního obchodu Společenství a statistiku obchodu mezi členskými státy (dále jen „nařízení o klasifikaci zemí“). Posledně uvedené nařízení ve znění pro rok 2012 uvádělo samostatně kód „CN“ pro Čínu a „TW“ pro Tchaj-wan.
10. Odvolání žalobkyně proti rozhodnutí celního úřadu žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 2. 2019. Úvodem konstatoval, že v době od vzniku celního dluhu a propuštění zboží do volného oběhu (v roce 2012) do zahájení kontroly po propuštění zboží (v roce 2017), vydání dodatečného platebního výměru a podání žádosti o prominutí cla (v roce 2018) došlo ke změně celních předpisů. Dnem 1. 5. 2016 nabyl účinnosti nový celní kodex [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie] a další související předpisy. Žádost o prominutí cla vyměřeného podle původních právních předpisů byla podána za účinnosti nových právních předpisů. Její podání je podle žalovaného třeba vnímat jako samostatné (autonomní) právní jednání vedoucí k právním následkům, na rozdíl od právního jednání, na jehož základě vznikl celní dluh. To se týká podmínek pro vyhovění žádosti (např. lhůta pro podání žádosti) a důvodů, na základě kterých je možné clo prominout. Institut prominutí cla ve své podstatě umožňuje prolomit pravomocné rozhodnutí o doměření cla a jedná se o institut procesní povahy, proto je třeba na daný případ aplikovat novou právní úpravu v podobě pravidel upravujících institut prominutí cla obsažených v novém celním kodexu, avšak jednotlivé skutečnosti a jejich význam je třeba hodnotit s ohledem na dobu a účinnost právních předpisů, k níž se hodnocené skutečnosti vztahují.

11. Dále žalovaný připomněl, že podle ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) představuje vrácení nebo prominutí cla výjimku z běžného režimu, a proto je třeba ustanovení týkající se těchto institutů vykládat restriktivně.
12. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že se již v řízení o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru zabýval tím, zda byly splněny podmínky čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu pro to, aby bylo upuštěno od zaúčtování cla v důsledku chyby celních orgánů, kterou žalobkyně nemohla rozumným způsobem zjistit. Argumentaci žalobkyně, která byla velmi podobná nyní uplatněným námitkám, však neshledal důvodnou, neboť dospěl k závěru, že celní orgány se ve vztahu k žalobkyni žádné chyby nedopustily. Podmínky pro nezaúčtování cla z důvodů pochybení celních orgánů podle starého celního kodexu a podmínky pro vrácení či prominutí cla podle nového celního kodexu jsou prakticky totožné. Jestliže v řízení o doměření cla nebylo zjištěno a prokázáno pochybení celních orgánů, a tím ani splnění podmínek pro nezaúčtování cla, nelze očekávat, že v řízení o prominutí toho samého cla podle nových právních předpisů bude splnění těchto podmínek shledáno. Žalovaný konstatoval, že nenalezl důvody, aby se od svého dřívějšího rozhodnutí ve věci doměření cla jakkoliv odchýlil, přesto z důvodů opatrnosti a právní jistoty přezkoumal rozhodnutí celního úřadu o neprominutí cla jak z pohledu samotného čl. 119 nového celního kodexu, tak v souladu s čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu přezkoumal odůvodněnost žádosti ve vztahu ke všem důvodům pro prominutí cla uvedeným v čl. 116 odst. 1 téhož předpisu.
13. K argumentaci právním postavením Tchaj-wanu žalovaný zdůraznil, že žalobkynin výklad (podle kterého se jedná o součást Číny, a proto měly celní orgány vyměřit antidumpingové clo již v okamžiku propuštění zboží do volného oběhu) je v rozporu s dosavadní praxí členských států i orgánů EU, včetně Komise a Soudního dvora. Ačkoliv je Tchaj-wan součástí Číny, má *de facto* postavení nezávislého demokratického státu se samostatnou proexportní ekonomikou. Vlastní ekonomika a obchodní politika jsou hlavními důvody odlišného přístupu EU k Číně a k Tchaj-wanu. Výrobky na Tchaj-wanu vznikají a jsou vyváženy za zcela jiných podmínek než výrobky z Číny, což bylo potvrzeno antidumpingovým šetřením předcházejícím vydání antidumpingových nařízení. Právě proto antidumpingové clo dopadá na spojovací materiál s původem v Číně, a nikoliv na spojovací materiál s původem na Tchaj-wanu. Unijní normotvůrce reguluje mezinárodní obchod se zbožím především s ohledem na obchodní politiku EU, ochranu vnitřního trhu a bezpečnost. Neřídí se při tom striktně mezinárodně právní teorií státnosti.
14. Veškeré celní předpisy, které byly platné a účinné v době přijetí celního prohlášení, rozlišovaly původ z Číny a původ z Tchaj-wanu, a to včetně předpisů upravujících vyplnění celních prohlášení a nařízení o antidumpingovém clu (srov. např. body 37, 88 a 89 tohoto nařízení). Článek 23 starého celního kodexu („*Za zboží pocházející z určité země se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi.*“) nelze vykládat tak, že by se slovem „země“ musel vždy nutně myslet svrchovaný státní celek. Celní předpisy EU často pracují s termínem „celní území“. Domnívala-li se žalobkyně, že Tchaj-wan není zemí ve smyslu citovaného čl. 23, měla v celním prohlášení uvést kód CN, a nikoliv TW. Tvrzení žalobkyně, že celní orgány měly vyměřit antidumpingové clo i při deklaraci kódu TW, je s ohledem na výše uvedené nesprávné.
15. Pokud jde o splnění samotných podmínek pro prominutí cla lze podle žalovaného vycházet z judikatury vztahující se k čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, zejm. rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10. 2007, *Agrover*, C-173/06, či rozsudku Nejvyššího správního

soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30. 7. 2008, č. j. 1 Afs 27/2008-96, č. 1701/2008 Sb. NSS. Z této judikatury vyplývá požadavek na splnění tří kumulativních podmínek, které již zmínil celní úřad (viz výše bod 6). Byť čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu neobsahuje výslovně požadavek na dodržení všech platných právních předpisů (3. podmínka), je tato podmínka nepochybně zahrnuta v požadavku na dobrou víru deklaranta.

16. Ze zmíněné judikatury dále jednoznačně plyne, že (až na restriktivně aplikované výjimky) se musí jednat o chybu v důsledku *aktivního* jednání celních orgánů. Žalovaný se ztotožnil s celním úřadem, že české celní orgány se svým aktivním jednáním chyby nedopustily. Kontrolované celní prohlášení totiž neobsahovalo všechny náležitosti nezbytné pro aplikaci celních předpisů. Při následné opakované kontrole po propuštění zboží byly jednoznačně ztotožněny údaje z JSD s podklady z mise OLAF o překládkách čínského zboží, čímž bylo prokázáno, že JSD obsahoval nesprávné (nepravdivé) údaje o původu zboží. Pokud žalobkyně deklarovala u zboží tchajwanský původ, celní úřady nepochybily nevyměřením antidumpingového cla již při propuštění zboží do volného oběhu. Na skutečnosti, že žalobkyně deklarovala nepravdivý údaj o původu zboží, se celní orgány nijak nepodílely. Oprávněnou důvěru osoby povinné zaplatit clo mohou vyvolat pouze chyby přičitatelné aktivnímu jednání celních orgánů.
17. Při propuštění zboží do volného oběhu nejsou celní orgány povinny deklarované údaje prověřovat. Je tomu tak proto, aby nebyl narušován nebo omezován mezinárodní obchod. Celní orgány nemohly v okamžiku propuštění předmětného zboží do volného oběhu nepravdivý údaj o původu zboží odhalit. Nesnadnost ověření nepreferenčního původu je zřejmá mimo jiné z praktik, které byly používány k jeho zastření, i z průběhu šetření OLAF, kdy až opakovaná mise přímo na Tchaj-wanu odhalila skutečný původ veškerého dotčeného zboží.
18. Žalovaný připustil, že za chybu celních orgánů lze výjimečně považovat i jejich pasivitu. Výše zmíněná judikatura však zdůrazňuje, že se jedná o výjimku z pravidla. V žalobkyní odkazovaném rozsudku Soudního dvora ze dne 1. 4. 1993, *Hewlett Packard France*, C-250/91, se jednalo o velké množství dovozů stejného zboží během dlouhého časového období, během něhož zůstaly celní orgány v nečinnosti. Krom toho, v odkazované věci byla celní prohlášení úplná a výslovně poskytovala takový popis zboží, že bylo možné bez dalšího odhalit jeho nesprávné sazební zařazení. Tento rozsudek však ve vztahu k posuzované věci není přílehlavý, neboť se jednalo o zcela jinou situaci. Nejednalo se o velké množství dovozů během dlouhého časového období, ale o dvě celní prohlášení z června a září 2012 (viz výše bod 2).
19. V případě první kontroly se jednalo o čtyři dovozy během pouhých dvou měsíců (červen a červenec 2012). První kontrola byla zahájena hned v následujícím roce po propuštění zboží. Mise OLAF, jejíž výsledky měl Celní úřad KHK k dispozici při první kontrole, nebyla ve vztahu k doložení původu zboží uvedeného v předmětném JSD úspěšná. Výsledek první kontroly byl založen na závěrečné zprávě OLAF č. OF/2011/0978/B1 (THOR(2014)19006 – 09/07/2014) (dále jen „závěrečná zpráva OLAF 2014“), která obsahovala soupis čísel kontejnerů a souvisejících celních prohlášení, k nimž se vztahovala. Kontejnery, k nimž se vztahoval nyní relevantní JSD, v této zprávě uvedeny nebyly. Ze zprávy bylo rovněž zřejmé, že vyšetřování zásilek kontejnerů, které ještě nebyly identifikovány, pokračuje. Z důvodu absence podkladů pro doměření cla v rámci první kontroly Celní úřad KHK doměřovací řízení zastavil.

20. Opakovaná kontrola byla provedena až poté, kdy OLAF dokončil misi na Tchaj-wanu v prosinci 2016 a zjistil původ zbývajících spojovacího materiálu. Konkrétní a důkazně podložené informace byly ze strany OLAF doručeny tuzemským celním orgánům až v první polovině roku 2017.
21. Žalovaný zdůraznil, že celní orgány nemohou vyměřit clo na základě pouhého podezření, že i v jiných případech než těch, které byly doloženy, byl možná nepravdivě deklarován původ zboží, byť byly jako odesílatele deklarovány subjekty zapojené do překládek čínského zboží. Celní orgány jsou povinny rozhodovat na základě co nejúplněji zjištěného stavu věci a ten zde až do ukončení opakované kontroly nebyl. Nelze proto tvrdit, že by celní orgány byly pasivní a z toho vyplývala jejich chyba. Jak plyne i ze zpráv OLAF, české celní orgány s OLAF spolupracovaly. Celnímu úřadu nelze klást k tíži, že nevyzval OLAF k dalšímu šetření, neboť bylo zřejmé, že OLAF v šetření pokračuje.
22. Žalovaný se neztotožnil ani s žalobkyniným výkladem rozsudku Soudního dvora ze dne 10. 12. 2015, *Veloserviss*, C-427/14. Podle žalovaného se jedná o srovnatelnou situaci. Tuzemské celní orgány sice mohly mít podezření, ale nemohly při první kontrole s jistotou vědět, že v případě nyní posuzovaného JSD se jednalo o čínský spojovací materiál. Pro takový závěr neměly žádné relevantní podklady. Obdobně i lotyšské celní orgány ve zmiňovaném rozsudku mohly mít podezření, ale teprve až na základě šetření OLAF se toto podezření stalo podloženým věděním.
23. Dále žalovaný poukázal na to, že k úniku antidumpingového cla došlo již v roce 2012, kdy bylo zboží propuštěno do volného oběhu na základě nepravdivých informací uvedených v JSD. Této deklaraci nepředcházela žádná chyba celních orgánů, která by žalobkyni utvrdila v tom, že deklarovala původ zboží správně nebo že nevyměření antidumpingového cla z dovezeného čínského zboží při deklaraci tchajwanského původu bylo v souladu s právními předpisy. Žádné další postupy celních orgánů po přijetí celního prohlášení již nemohly mít žádný vliv na víru žalobkyně ve správnost údajů deklarovaných již v roce 2012, a tedy ani na případnou aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu v rámci doměřovacího řízení, resp. čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu v rámci nynějšího řízení o prominutí cla. Jestliže se celní orgány nedopustily chyby, nemohla mít taková (neexistující) chyba vliv na legitimní očekávání deklaranta a jeho dobrou víru ve správnost vyplnění celního prohlášení v době, kdy tak učinil. Dodatečné zaúčtování cla bylo podle žalovaného zcela oprávněné, a není zde žádný důvod jej promíjet.
24. Žalovaný dodal, že podle rozsudku Soudního dvora ze dne 27. 6. 1991, *Mecanarte*, C-348/89, nemůže jít o chyby celních orgánů, pokud byly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v celním prohlášení obchodníka (či jeho zástupce) a pokud povinnost platnost takových informací neměly povinnost kontrolovat ani hodnotit. Přesně tak tomu bylo v nyní posuzované věci.
25. Podle žalovaného se žádné chyby nedopustily ani tchajwanské celní orgány. Z podkladů, které měl k dispozici, žádné takové pochybení nevyplývá. Osvědčení původu zboží předložené spolu s celním prohlášením, které není nijak ověřitelné v rámci běžných postupů (nejde o dokument založený na mezinárodním či unijním právu), nebylo vystaveno tchajwanskými celními orgány. Subjekt označený jako „Taiwan Textile Federation“, který toto osvědčení vystavil, není celním orgánem ve smyslu čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu. Dané osvědčení není ani důkazem preferenčního původu, na který by se vztahoval odstavec 3 téhož ustanovení. U nepreferenčního původu se obvykle

doložení původu nevyžaduje (až na výjimky v čl. 26 starého celního kodexu). Celní orgány by s nejvyšší pravděpodobností akceptovaly deklarovaný tchajwanský původ dovezeného zboží i bez tohoto osvědčení. Lze se domnívat, že vystavení tohoto osvědčení mělo zakrýt skutečný původ zboží tím, že tuzemské celní orgány přesvědčí a doloží tchajwanský původ. Až do doby, kdy celní orgány obdržely výsledky mise OLAF z prosince 2016, však tuzemské celní orgány neměly k dispozici jediný podklad, kterým by bylo možné zpochybnit a vyvrátit pravdivost údajů uvedených v tomto osvědčení a souvisejícím celním prohlášení.

26. Skutečnost, že tchajwanské orgány vycházely z počítačové evidence dovozů a vývozu, automaticky neznamená, že konkrétní zásilku dopravenou do EU je možné okamžitě a bez problémů identifikovat s ohledem na množství dat a zvláště tehdy, pokud je deklarována tak, že její směřování neodpovídá realitě (vývoz do EU byl tchajwanským orgánům deklarován jako vývoz do Singapuru).
27. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna již první podmínka čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu (existence chyby celních orgánů) nebylo třeba již zkoumat splnění podmínky druhé (nelze totiž zkoumat zjistitelnost neexistující chyby).
28. Žalovaný dodal, že nařízení o antidumpingovém clu vstoupilo v platnost již v roce 2009, obezřetný a pečlivý hospodářský subjekt jej tedy musel zaregistrovat. Pokud žalobkyně tvrdí, že Tchaj-wan je součástí Číny, pak si měla být vědoma povinnosti výběru antidumpingového cla. Pokud svá současná tvrzení považuje za pravdivá a svůj postup označuje za legitimní a v dobré víře, měla v celním prohlášení deklarovat původ zboží kódem CN. Byla to však ona, nikoliv celní orgány, kdo se dopustil chyby. Nelze tvrdit, že údaj o tchajwanském původu žalobkyně vyplnila na základě předchozího jednání celních orgánů.
29. Dále se žalovaný na základě čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu zabýval z úřední povinnosti tím, zda není splněn některý jiný důvod pro prominutí nebo vrácení cla. Takový důvod však neshledal.

II. Obsah žaloby

30. V žalobě žalobkyně úvodem poukázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006, *Beemsterboer*, C-293/04, podle kterého je čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu hmotněprávním ustanovením. Vzhledem k nejistotě, zda měla žalobkyně podat žádost o prominutí cla podle zmíněného článku nebo podle čl. 119 nového celního kodexu, učinila tak paralelně jak v řízení o odvolání proti platebnímu výměru, tak v nyní posuzované věci.
31. I pro výklad čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu je podle žalobkyně využitelná judikatura vztahující se k čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu. Žalobkyně v této souvislosti obsáhle citovala z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2015, č. j. 6 Afs 132/2014-30, a již výše zmíněného rozsudku č. j. 1 Afs 27/2008-96.
32. Podle žalobkyně se celní orgány dopustily chyby spočívající v jejich aktivním jednání při propuštění zboží do volného oběhu tím, že již v roce 2012 muselo být Celnímu úřadu KHK známo, že Tchaj-wan je součástí Číny. Žalobkyně setrvala na své argumentaci uplatněné již v odvolání, podle níž je rozhodné postavení Tchaj-wanu z hlediska mezinárodního práva veřejného. Je proto třeba zohlednit základní předpoklady státnosti podle dohody z Montevidea z roku 1933, uznání jinými státy a samotný postoj Tchaj-

wanu. I státy EU, včetně ČR, považují Tchaj-wan z diplomatického hlediska za součást území Číny. Koncepti „jedné Číny“ uznalo i OSN ve svých rezolucích.

33. Nový celní kodex v čl. 60 rozlišuje mezi zemí a územím („Zboží zcela získané v jediné zemi nebo na jediném území se považuje za zboží pocházející z této země nebo z tohoto území.“). Článek 23 starého celního kodexu, který byl účinný v době dovozu zboží, takové rozlišení neobsahoval a hovořil pouze o „zemi“, kterou je podle žalobkyně třeba chápat jako synonymum pro „stát“. Nařízení o klasifikaci zemí, na které odkazoval žalovaný, neurčovala mezinárodně právní postavení zemí, ale pouze klasifikaci zemí a území pro statistiku obchodu EU a statistiku obchodu mezi členskými státy. Uvedené nařízení označuje Tchaj-wan za „samostatné celní území“, což potvrzuje, že jej nepovažuje za samostatný stát. Obdobně ani skutečnost, že je Tchaj-wan od 1. 1. 2002 členem Světové obchodní organizace (WTO) jako „samostatné celní území“, nebylo možné s ohledem na čl. 23 starého celního kodexu považovat dotčené zboží za zboží s původem na Tchaj-wanu. Žalobkyně proto trvá na tom, že celní orgány měly již v roce 2012 posoudit dotčené zboží jako zboží s původem v Číně a měly bez ohledu na deklarovaný tchajwanský původ již tehdy uplatnit antidumpingové clo.
34. Clo tedy nebylo správně vyměřeno v důsledku aktivního jednání správce cla. K chybě v důsledku aktivního jednání celních orgánů může dojít i nesprávným výkladem nebo nesprávným použitím právních předpisů (viz rozsudek Soudního dvora *Mecanarte*, bod 21). Žalobkyně v této souvislosti navrhuje provedení důkazu důvodovou zprávou k novému celnímu kodexu, která by ozřejmila rozšíření terminologie „země“ na „území“.
35. Ve vztahu k výše popsané chybě celních orgánů žalobkyně doplňuje, že byla splněna i další podmínka pro prominutí cla – žalobkyně není profesionálem v oblasti celního řízení, a proto nemohla tuto chybu žádným způsobem zjistit. Spoléhala na správnost údajů vyplněných v JSD přímými i nepřímými zástupci. Spoléhala také na to, že pokud v JSD deklarovala původ zboží kódem TW, celní orgány posoudí s ohledem na čl. 23 starého celního kodexu a mezinárodní právo, zda se jedná o původ z Tchaj-wanu nebo Číny. Žalobkyně se s ohledem na složitost dané otázky domnívá, že jí svědčí dobrá víra. Třetí podmínku již čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu nestanoví. I pro případ, že by ale byla stále relevantní, má ji žalobkyně za splněnou, neboť poskytla celním orgánům všechny nezbytné informace stanovené právními předpisy pro dovoz zboží. Žalobkyně byla v dobré víře v osvědčení o prostém původu zboží, které vystavila Tchajwanská textilní federace. Pokud na základě něj vyplnila kód TW, nelze takový postup považovat za rozporný s právními předpisy.
36. Dále žalobkyně tvrdí, že došlo k chybě z důvodu pasivního jednání celních orgánů, a to (1) k chybě v období 2011-2012 před propuštěním zboží do volného oběhu a (2) k chybě v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015 během první kontroly.
37. K prvnímu období žalobkyně uvádí, že ze závěrečné zprávy OLAF 2014 vyplývá, že OLAF měl již na podzim roku 2011 podezření, že spojovací materiál čínského původu je odeslán přes Tchaj-wan, čímž zřejmě dochází k obcházení antidumpingového cla. Členské země byly o tomto podezření informovány na schůzkách konaných dne 29. a 30. 11. 2011 a dne 14. 3. 2012 a sdělením AM 2012/010 ze dne 27. 6. 2012. Ze zprávy je rovněž zřejmé, že již v roce 2011 byla OLAF a členskými zeměmi známa jména tchajwanských vývozců, kteří údajně participovali na re-exportu spojovacího materiálu z Číny přes Tchaj-wan. Česká celní správa tedy měla informaci o podezření a jména vývozu a názvy zemí, jichž se

dané dovozy týkaly. Podle žalobkyně lze spatřovat pasivitu celních orgánů ve vztahu k dovozům spojovacího materiálu z Tchaj-wanu, neboť mohly ve spolupráci s OLAF provést ověření celních prohlášení již při dovozu první zásilky, tj. JSD č. 12CZ1773001D8LGPI4, na základě níž bylo zboží propuštěno do volného oběhu dne 7. 6. 2012 (žalobkyně dále připojila tabulku, z níž vyplývá, že ve vztahu ke zmíněnému JSD bylo clo doměřeno při první kontrole, zatímco ve vztahu k nyní posuzovanému JSD až při opakované kontrole). Podle žalobkyně je mezi popsanou chybou a nezaúčtováním cla příčinná souvislost.

38. Podle žalobkyně tak došlo k chybě v důsledku pasivního jednání celních orgánů ve smyslu rozsudku Soudního dvora *Hewlett Packard France*. Vzhledem k tomu, že celní orgány byly o reexportu z Číny předem informovány, nebylo nutné, aby se jednalo o velké množství dovozů během dlouhého časového období. Žalobkyně je přesvědčena, že JSD obsahoval všechny nezbytné náležitosti pro aplikaci celních předpisů.
39. Popsanou chybu celních orgánů nemohla žalobkyně žádným způsobem zjistit, neboť nemá k dispozici informace z interní komunikace s OLAF. Byla proto v dobré víře, že u dovozu spojovacího materiálu nebyly ze strany celních orgánů žádné pochybnosti. Dobré víry by se žalobkyně nemohla dovolávat pouze tehdy, pokud by ji celní orgány na podezření OLAF upozornily. Žalobkyně vznikla teprve dne 9. 3. 2012 a neměla s dovozem žádné zkušenosti. Ohledně původu zboží pak disponovala osvědčením o prostém původu, u něhož není právní úprava tak přísná jako u preferenčního původu.
40. K druhému období, během něž mělo dojít k chybě celních orgánů, žalobkyně uvádí, že pasivita celních orgánů nastala i během první kontroly, která byla zahájena dne 7. 8. 2013 a byla ukončena dne 20. 3. 2015. Během této kontroly správce cla zkontroloval i JSD, který je rozhodný pro nyní posuzovanou věc.
41. V této souvislosti žalobkyně nejprve poukázala na závěr žalovaného vyjádřený v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2019 o odvolání proti dodatečným platebním výměrům, podle kterého čl. 48 nového celního kodexu ani čl. 78 starého celního kodexu nezamezují opakování následných kontrol. Žalobkyně nicméně výslovně uvedla, že v této žalobě nebíjí proti tomu, že nemohla být zahájena opakovaná kontrola (tuto námitku uplatnila v řízení týkajícím se dodatečných platebních výměrů), ale poukazuje na pasivitu celních orgánů a možnost dovolávat se legitimního očekávání a dobré víry. Tato pasivita má však stejný základ (průběh první kontroly) jako argumenty, jimiž v jiném řízení zpochybňovala splnění podmínek pro opakování kontroly. Jinými slovy, pokud byla zahájena opakovaná kontrola (nezákonně), pak se v důsledku chyby celních orgánů dovolává žalobkyně dobré víry.
42. Předmětem první kontroly bylo 18 JSD, u nichž bylo prověřováno sazební zařazení zboží, původ zboží a celní hodnota. Dne 20. 3. 2015 bylo zastaveno doměřovací řízení ve vztahu k nyní posuzovanému JSD a JSD uvedenému výše v bodu 2, neboť u těchto celních prohlášení „*nebylo shledáno žádné pochybení v deklarovaných údajích*“. Clo však bylo doměřeno ve vztahu k jiným čtyřem JSD, přičemž jako důkaz byly použity zprávy OLAF: zpráva z mise č. 1 (která proběhla od 24. 9. 2013 do 3. 10. 2013), zpráva z mise č. 2 (která proběhla od 17. 5. 2014 do 24. 5. 2014) a závěrečná zpráva.
43. Žalobkyně v této souvislosti opakuje poznatky ze závěrečné zprávy OLAF uvedené již výše v bodu 37. Již před uskutečněním mise OLAF požádal členské státy, aby poskytly údaje o dovozech týkajících se 21 tchajwanských společností. ČR tak učinila dne 1. 10.

2012. V srpnu 2013 zaslal OLAF e-mailem tabulku s čísly kontejnerů, názvy odesílatele a přepravce na tchajwanské Celní vyšetřovací oddělení. Z 2 600 kontejnerů označených členskými státy EU tchajwanské Generální ředitelství cel identifikovalo 1 100 kontejnerů, které byly do EU vyvezeny z Tchaj-wanu 34 společnostmi (808 zásilek). Z těchto 1 100 kontejnerů bylo 143 přepraveno z Číny, přičemž dovozy uskutečnilo 8 logistických společností, mezi něž patřily Fortune Rainbow Co Ltd, TR Logistic Co Ltd a J. Shine International Logistic Co Ltd. Zpráva z mise č. 1 uzavírá, že *„zbývající kontejnery nebyly ještě identifikovány, šetření ještě probíhá“*.

44. V rámci mise č. 2 OLAF požadoval informace o dalších 1 800 kontejnerech vyvezených z Číny, u nichž bylo podezření, že byly přeloženy před dovozem do EU. Po dokončení mise zaslaly tchajwanské celní orgány OLAF dopis, v němž uvedly, že na Tchaj-wan bylo dovezeno 226 zásilek z Číny, které byly následně vyvezeny do 18 členských států EU. Do ČR mělo být dovezeno 42 zásilek. Zpráva z mise č. 2 uzavírá, že *„vyšetřování [tchajwanských celních orgánů] dalších přeložených kontejnerů nadále probíhá“*.
45. Ve zprávách z mise č. 1 a č. 2 se dále uvádí, že některé společnosti mají téhož řídicího pracovníka a shodné adresy, proto byly členské státy požádány, aby identifikovaly zásilky od společností Shiau Young Industry Co Ltd, Pen Hong Wang Industry Co Ltd a Penghomg Wan Fasteners Co Ltd). Ze závěrečné zprávy pak vyplývá, že tchajwanské celní orgány dodatečně prověřovaly žádosti některých členských států (konkrétně Estonska a Irsko) a OLAF (žalobkyně v této souvislosti výslovně zmiňuje žádost OLAF týkající se kontejnerů dovezených do ČR pro společnost Metalvis s. r. o.). Závěrečná zpráva konstatuje, že *„skutečný původ celé řady dalších zásilek ještě musí být zjištěn. OLAF očekává od odboru celního pátrání další informace týkající se těchto zásilek.“*
46. S ohledem na výše uvedené žalobkyně spatřuje pochybení Celního úřadu KHK během první kontroly v tom, že měl na základě závěrečné zprávy k dispozici informace, které žalobkyně popsala výše. Zároveň byly členské státy požádány, aby identifikovaly zásilky od zmíněných podezřelých společností. Jedna z těchto společností, Penghomg Wan Fasteners Co Ltd, byla uvedena jako vývozce v JSD, který je relevantní pro nyní posuzovanou věc. Celní úřad se tedy prokazatelně dozvěděl, že zboží, u kterého byla tato společnost uvedena jako vývozce, je předmětem pochybností OLAF a může být čínského původu.
47. Závěrečnou zprávu OLAF měl žalovaný k dispozici již 26. 1. 2015 (jak vyplývá ze spisového přehledu). První kontrola po propuštění zboží byla ukončena až dne 20. 3. 2015. Správce cla se tedy mohl obrátit na žalovaného, který by ve spolupráci s OLAF vyžádal další informace od tchajwanských celních orgánů. Tato možnost byla reálná, jak dokládají žádosti Estonska či Irsko. Jak vyplývá ze závěrečné zprávy, tchajwanské celní orgány dokázaly operativně odpovědět prostřednictvím e-mailu do 4 až 6 týdnů. Správci cla tak nic nebránilo získat důkazy již během první kontroly. Nebýt této pasivity, bylo by clo doměřeno již během první kontroly.
48. K argumentu žalovaného, že ve zprávě z mise č. 1 nebyly uvedeny kontejnery, kterých se týká nyní posuzovaná věc, žalobkyně uvádí, že celní orgány členských států a OLAF jsou povinny mezi sebou úzce spolupracovat a poskytovat si veškeré informace [viz nařízení Rady (ES) č. 515/97 o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů]. Celní orgány proto měly sdělit OLAF informace týkající se společnosti Penghomg Wan

Fasteners Co Ltd jednak proto, že věděly o podezření OLAF na čínský původ u zboží s deklarovaným tchajwanským původem na základě sdělení ze dne 18. 7. 2012, a také proto, že OLAF vyzval v závěrečné zprávě členské státy ke sdělení informací mimo jiné ve vztahu k této společnosti. Správci cla nic nebránilo, aby se ve vztahu k předmětné zásilce obrátil na OLAF. Z tohoto důvodu nelze zprávu z šetření OLAF č. OF/2015/202/B1, OF/2015/1332, s přílohou tabulky v programu Excel považovat za nový důkaz, který nemohl být bez zavinění správce cla uplatněn již při první kontrole.

49. Podle žalobkyně nemůže obstát argument, že informace k dotčenému JSD tchajwanské celní orgány nepředaly OLAF před ukončením první kontroly. Ve zprávě z mise č. 3 (2017) se uvádí, že vstupy do svobodných celních pásem i výstupy z nich jsou evidovány v počítačovém systému,

přičemž každá zásilka je deklarována s použitím formuláře č. 5 a propojena s formulářem č. 1. Z tabulky, která zahrnuje i zásilku posuzovanou v nynějším řízení, vyplývá, že byla z Číny dovezena v celním režimu F1 (dovoz ze svobodného pásma) a vyvezena z Tchajwanu v celním režimu F5. Je tedy zřejmé, že tchajwanské celní orgány měly informace týkající se dotčené zásilky v počítačovém systému, a je tedy neobhájitelné, že by OLAF nemohl získat informace o této zásilce již v průběhu první kontroly, neboť počítačové zpracování dat umožňuje téměř okamžité vyhledání.

50. Popsanou chybu spočívající v pasivitě celních orgánů nemohla žalobkyně zjistit, neboť nemá přístup ke komunikaci OLAF a českých celních orgánů. Žalobkyně se proto oprávněně domnívala, že pokud došlo k ukončení první kontroly, měl správce cla dostatek informací získaných v součinnosti s OLAF a tchajwanskými celními orgány. Žalobkyně přitom byla v dobré víře ve správnost uvedení země původu Tchaj-wan.
51. Dále se žalobkyně vyjádřila k dopadům rozsudku Soudního dvora *Veloserviss*, jímž argumentoval žalovaný. Podle žalobkyně však není pro posuzovanou věc použitelný. Ve zmíněném rozsudku lotyšské celní orgány doměřily clo na základě opakované kontroly, přičemž na základě zprávy OLAF zjistily, že osvědčení o původu zboží nebyla pravdivá. Tuto informaci ovšem lotyšské orgány zjistily až po ukončení první kontroly. V tom žalobkyně spatřuje zásadní odlišnost od nyní posuzované věci, neboť české celní orgány měly informaci, že zboží může být čínského původu již v roce 2012 před propuštěním do volného oběhu. Dále byly v průběhu první celní kontroly vyzvány, aby identifikovaly zásilky od podezřelých společností, mimo jiné vývozce deklarovaného na nyní posuzovaném JSD.
52. Námitky vůči argumentům žalovaného žalobkyně uvedla v samostatné části D žaloby.
53. Předně je podle žalobkyně třeba vyjasnit některé pojmy. Vyjádřila přesvědčení, že aby se mohlo jednat o chybný údaj, musí být nejdříve daný údaj považován v celní deklaraci za správný a teprve dodatečně se ukáže, že byl chybný, přičemž za tuto chybu odpovídá celní orgán v důsledku svého aktivního nebo pasivního jednání, které k chybě vedlo. Není proto možné tvrdit, že nějaký údaj musí být správný již v okamžiku uvedení v celním prohlášení. Taková situace by vylučovala, aby mohlo k chybě dojít. Pojem chyby přitom může vzniknout jakoukoliv činností celních orgánů (viz rozsudek Soudního dvora *Mecanarte*, bod 21), tedy v důsledku chybného osvědčení o preferenčním původu, chybného sazebního zařazení či v důsledku jednání celních orgánů během původní kontroly (viz rozsudek Soudního dvora *Veloserviss*, bod 39, nebo rozsudek ze dne 19. 10. 2000, *Hans*

Sommer, C-15/99, bod 40). Podle žalobkyně se tedy o chybu v celním prohlášení jedná jak tehdy, pokud je chybný údaj uveden do celního prohlášení v důsledku jednání celních orgánů, tak tehdy, kdy je v celním prohlášení uveden chybný údaj, ale nastala nějaká jiná chyba celních orgánů, v důsledku které došlo k nesprávnému odvedení cla.

54. Příslušným orgánem je pak třeba podle žalobkyně rozumět každý orgán, který v rámci svých pravomocí předkládá informace týkající se vymáhání cla, a který tak může způsobit legitimní očekávání osoby povinné zaplatit clo. To platí zejména pro celní orgány vyvážejícího státu.
55. Žalovaný tvrdí, že původ zboží deklarovaný v celním prohlášení nebyl „ověřován“, a proto se nemohlo jednat o chybu celních orgánů. U posouzení, zda je zboží původem z Tchaj-wanu nebo z Číny není třeba nic ověřovat s ohledem na čl. 23 starého celního kodexu, který je třeba vztáhnout k „zemi“, a nikoliv „celnímu území“. Zároveň celní úřad musel vědět, že zboží čínského původu bylo překládáno na Tchaj-wanu. Pokud byl v celním prohlášení uveden kód TW, celní úřad se s ním automaticky seznámil. Nelze tvrdit, že se pracovník celního úřadu do oddílu 34a celního prohlášení nepodíval, a tudíž jej nemohl ověřit. I pokud by tomu tak bylo, měla by platit fikce, že se JSD dostal do dispoziční sféry celního úřadu i s údajem TW. Žalobkyně má za to, že kód TW byl celním úřadem ověřován z hlediska právního, nikoliv skutkového.
56. V případě pasivity celních orgánů se pak pojem „ověřování“ neuplatní, neboť pochybení spočívá naopak v nečinnosti. Jinými slovy, podmínka ověřování údajů není v případě pasivního jednání pro posouzení chyby celních orgánů relevantní. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 10. 1987, *Foto-Frost*, 341/85.
57. V případě aktivního jednání údaje v celním prohlášení mohou, ale nemusí být prověřovány. Aktivní jednání spočívá v tom, že celní orgány vydají osvědčení o preferenčním původu nebo informaci k sazebnímu zařazení zboží a deklarant tyto údaje převezme. Pokud se později ukáže, že tento údaj vyplývající z dřívější aktivní činnosti celních orgánů byl nesprávný, jedná se o chybu celních orgánů. Nezáleží přitom na tom, zda byl tento údaj v okamžiku propuštění zboží do volného oběhu ověřován.
58. Podmínka, že nebyly údaje uvedené v celním prohlášení ověřovány, je relevantní pouze v případě absence chyby vyplývající z aktivního či pasivního jednání celních orgánů. Jinými slovy, podmínka ověřování slouží k tomu, aby nebyl jakýkoliv údaj uvedený deklarantem považován za chybu celních orgánů, pokud této chybě (nesprávnému údaji) nepředcházelo aktivní či pasivní jednání celních orgánů.
59. Dále se žalobkyně vyjádřila k podmínce, podle níž „celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta“ (rozsudek *Foto-Frost*, bod 24). Tuto podmínku čl. 119 nového celního kodexu neobsahuje. Soudní dvůr v citovaném rozsudku reagoval na specifickou situaci. Pokud by měl být tento výklad zobecněn, pak by to znamenalo, že by v celních prohlášeních musely být uvedeny jen správné údaje, pak by ale chyba celních orgánů nemohla nikdy nastat, s výjimkou případů, kdy byl uveden údaj vycházející z jednání celních orgánů (např. celní orgán provedl chybné zařazení zboží, které dovozce převzal). Podle žalobkyně to ale nevylučuje situace, kdy je v celním prohlášení uveden chybný údaj, ale nastala nějaká jiná chyba celních orgánů, v důsledku které došlo k nesprávnému odvedení cla (např. celní orgány nezastavily dovozy z Tchaj-wanu, přestože měly informace o překládkách čínského zboží na Tchaj-wanu).

Podle žalobkyně judikatura NSS uvádí odkazy na rozsudek *Foto-Frost* nad rámec smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, resp. čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu. Citovanou větu nelze podle žalobkyně chápat jako obecný závěr ani jako novou podmínku pro aplikaci zmíněných ustanovení.

60. S ohledem na bod 19 rozsudku *Hewlett Packard France* není podle žalobkyně podmínka uvedená v předchozím odstavci relevantní v případě pasivního jednání celních orgánů. Podle žalobkyně není relevantní ani v případě aktivního jednání celních orgánů, neboť jak k výkladu chyby celních orgánů uvedla generální advokátka v bodu 33 stanoviska k věci *Agrover*, jedná se o situaci, kdy „orgány přijmou první rozhodnutí o výši cla, poté změni názor a domnívají se, že výše cla byla špatně posouzena“. To znamená, že v celním prohlášení je uveden nějaký údaj, který celní orgány nejprve považují za správný, ale později se ukáže, že byl nesprávný, přičemž na nesprávnosti se podílí aktivním jednáním celní orgán. Výše citovanou podmínku rozsudku *Foto-Frost* je proto podle žalobkyně třeba vnímat jako reakci na specifickou situaci, kdy se celní orgány dopustily omylu při použití protokolu o německém vnitřním obchodě. Podle žalobkyně Soudní dvůr myslel citovanou podmínku tak, aby v celním prohlášení nechyběly nějaké další údaje kromě toho údaje, který byl původně uveden jako správný, ale později se ukázal jako chybný.
61. Žalobkyně při uvedení kódu TW v JSD vycházela z nařízení o klasifikaci zemí. Domnívá se proto, že tento údaj byl v okamžiku vyplnění JSD správný, neboť na jeho uvedení se celní orgány podílely svou pasivitou i aktivním jednáním, jak již žalobkyně popsala výše. Rozsudek Soudního dvora *Mecanarte*, podle kterého nemůže jít o chybu celních orgánů, byly-li uvedeny v omyl nesprávnými informacemi uvedenými v celním prohlášení, řeší podle žalobkyně zcela jinou situaci. V odkazované věci vycházely portugalské celní orgány z certifikátu, který se následně ukázal být neplatný na základě informace německých celních orgánů. V nyní posuzované věci ale celní orgány nebyly uvedeny v omyl nesprávnými informacemi v JSD, neboť žalobkyně uvedla kód TW v JSD v souladu s nařízením o klasifikaci zemí. Žalobkyně se legitimně domnívala, že její postup je správný.
62. Uvedený údaj byl v okamžiku jeho uvedení podle žalobkyně správný. Celní orgány totiž disponovaly v daný okamžik informacemi o podezření na překládce čínského spojovacího materiálu na Tchaj-wanu, přesto nehodlaly prověřovat jeho původ. Mohly přitom provést ověření již při dovozu první zásilky dne 7. 6. 2012, žalobkyně by další kontejnery pak neproclívala. Dále byly celní orgány pasivní i během první kontroly. Po jejím skončení a zastavení řízení založily u žalobkyně legitimní očekávání. Žalovaný se mýlí, pokud tvrdí, že až misí OLAF č. 3 a při opakované kontrole dodatečně zjistil chybný původ zboží. Pro chybu spočívající v pasivitě není nutné splnit podmínku, že byly údaje ověřovány. Celní orgány také měly vědět, že Tchaj-wan je součástí Číny, správce cla se tedy podílel na tom, že údaj TW v kolonce 34a předmětného JSD byl v daný okamžik správný, neboť tuto povinnost vyžadovalo nařízení o klasifikaci zemí. Celní orgány kvůli nesprávnému výkladu předpisů zapříčinily, že údaj TW byl původně správný a teprve následně se ukázal jako chybný. Na tom nic nemění skutečnost, že celní prohlášení nebyla v době propuštění do volného oběhu prověřována, protože právní skutečnosti se neověřují. Skutečnost, že je Tchaj-wan součástí Číny, nebylo třeba ověřovat, to měl správce cla znát z úřední činnosti.
63. Z výše uvedených důvodů též žalobkyně nesouhlasí s tvrzením, že v okamžiku propuštění zboží do volného oběhu nemohly celní orgány nepravdivě deklarovaný původ zboží odhalit.

64. K tvrzení žalovaného, že v závěrečné zprávě OLAF z misí č. 1 a č. 2 nebyly uvedeny kontejnery související s nyní posuzovaným JSD, žalobkyně uvádí, že to byl správce cla, kdo svou pasivitou i aktivním jednáním přivodil nesprávnost údajů v celním prohlášení. Neuvedení dotčených kontejnerů v závěrečné zprávě pak bylo způsobeno tím, že celní orgány v průběhu první kontroly nepožádaly OLAF o poskytnutí údajů ke shora uvedené společnosti (vývozcí).
65. Podle žalobkyně je nesprávný i názor žalovaného, podle kterého celním deklaracím žalobkyně nepředcházela žádná chyba celních orgánů a případné následné události a postupy již neměly vliv na dobrou víru žalobkyně. Tento názor je podle žalobkyně v rozporu s rozsudkem Soudního dvora *Hans Sommer*, podle kterého celní orgány musí upustit od dodatečného vybrání cla při druhé kontrole, pokud při první kontrole nevznesly námitku proti nezahrnutí paušálních výdajů do celní hodnoty (body 13 a 40). Celní orgány jsou tedy povinny přihlížet k chybám, které učinily při první kontrole.
66. Dále žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, podle kterého celní orgány nemohou doměřit clo na základě pouhého podezření. Celní orgány jsou podle ní povinny zabývat se i podezřením z možného celního úniku, a za tímto účelem provádět kontroly (viz čl. 13 starého celního kodexu), příp. mohou požádat o složení jistoty (čl. 190 starého celního kodexu). Tato činnost by byla pro žalobkyni významným signálem.
67. V doplnění žaloby dne 23. 4. 2019 (ještě v zachované žalobní lhůtě; pondělí 22. 4. 2019 byl státní svátek) žalobkyně poukázala na to, že žalovaný přezkoumal i další důvody pro případné prominutí cla, i když nebyly uvedeny v žádosti. Tento postup předvídá čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu. Podle žalobkyně však žalovaný nevzal v úvahu všechny faktické údaje a relevantní okolnosti. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že při rozhodování o prominutí cla musí celní orgán přihlížet též k chování celních orgánů nebo orgánů EU. Podle čl. 239 starého celního kodexu bylo možné prominout clo, pokud z okolností daného případu vyplývá, že osoba povinná zaplatit clo se ve srovnání s jinými ekonomickými subjekty vykonávajícími tutéž činnost nachází ve výjimečné situaci a že by v případě, že by tyto okolnosti nenastaly, neutrpěla škodu spojenou s dodatečným zaúčtováním cla. Žalobkyně se domnívá, že zvláštní okolnosti jsou v posuzované věci dány pasivním jednáním celních orgánů, jak jej popsala již v žalobě. Komise měla prostřednictvím OLAF lépe spolupracovat s celními orgány členských států již v letech 2011 a 2012. Komise však své povinnosti nedodržela, a proto byla žalobkyně v dobré víře, že dovozy z Tchaj-wanu neohrožují trh EU. Doměření antidumpingového cla překračuje obvyklé obchodní riziko. Dále podle žalobkyně Komise a Rada porušily přijetím nařízení o antidumpingovém clu čl. 216 odst. 2 SFEU. Toto nařízení bylo orgánem WTO shledáno v rozporu s antidumpingovou dohodou WTO. V této souvislosti žalobkyně odkázala na svou žalobu podanou u Krajského soudu v Hradci Králové proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2019 ve věci dodatečných platebních výměrů). Podle žalobkyně je splněna i podmínka, že se nejednalo o hrubou nedbalost nebo o podvodné jednání (čl. 120 odst. 1 nového celního kodexu).

III. Vyjádření žalovaného

68. Žalovaný ve vyjádření poukázal na to, že podstatná část žaloby se překrývá s odvolacími důvody a pouze v závěru je doplněna o reakci na rozhodnutí žalovaného. Z tohoto důvodu žalovaný především plně odkázal na napadené rozhodnutí. K žalobě dále dodal, že v odůvodnění důvodové zprávy k novému celnímu kodexu nenalezl nic, co by

podporovalo žalobkynin výklad termínu „země“ jako svrchovaného státu. Celní předpisy účinné před 1. 5. 2016 používaly tento termín obecně, tedy i pro celní území, kromě Tchaj-wanu i např. pro Macao nebo Palestinu.

69. Dále žalovaný setrval na stanovisku, které již k tvrzené chybě celních orgánů zaujal v napadeném rozhodnutí. Žalovaný nesdílí žalobkynin názor, podle kterého není na posuzovanou věc použitelný rozsudek *Veloserviss*. V obou případech se jednalo o obdobnou situaci, kdy bylo clo doměřeno na základě opakované kontroly a na základě šetření OLAF. Tvrzení, že české celní orgány měly informaci, že dotčené zboží může být čínského původu, je vykonstruované a zkreslené. Celní řízení je založeno na dispoziční zásadě a celní orgány nejsou oprávněny zasahovat do vůle osob dovézt konkrétní zboží, byť je riziko podvodu vysoké. Obezřetný subjekt jednající v dobré víře si je případného rizika vědom a přinejmenším si prověří svého dodavatele. Antidumpingové řízení bylo v případě čínského spojovacího materiálu zahájeno již dne 9. 11. 2007 a samotné nařízení o antidumpingovém clu vstoupilo v platnost dne 1. 2. 2009. Pokud se žalobkyně rozhodla dovážet spojovací materiál z Tchaj-wanu, který, jak sama uvádí, považuje za součást Číny, měla (pokud jednala v dobré víře) vědět, že čínský spojovací materiál podléhá antidumpingovému clu.
70. Celní orgány nebyly oprávněny bránit jí v dovozu a nebyly povinny ověřovat podaná celní prohlášení či ji upozorňovat na riziko antidumpingového cla. Krom toho, ne všechno zboží dovezené z Tchaj-wanu je čínského původu. Celní orgány nemohou automaticky považovat veškerý spojovací materiál dovezený z jihovýchodní Asie (kromě Tchaj-wanu docházelo k obdobné situaci v Malajsii) za čínský a bez řádných důkazů vybírat antidumpingové clo. Takový postup by byl nezákonný. Propuštěním dotčeného zboží do volného oběhu celní orgány nijak nepochybily, přestože jim bylo známo, že OLAF provádí šetření na Tchaj-wanu.
71. S OLAF komunikuje specializované pracoviště žalovaného a nepochybně plní jeho požadavky, včetně identifikace zásilek od vybraných vývozců. To však neznamená, že by tím přešla odpovědnost za žalobkynin deklarované údaje na celní orgány. Šetřením v rámci prvních misí OLAF byly získány podklady pro doměření antidumpingových cel pouze v některých případech. V případě dotčeného JSD podklady tehdy získány nebyly. Clo nemohlo být po první kontrole doměřeno na základě pouhých domněnek a podezření. Teprve na základě uskutečnění poslední mise OLAF na Tchaj-wanu, při níž byly prověřovány zásilky, které měly být dopraveny z Tchaj-wanu do Singapuru, avšak ve skutečnosti byly dopraveny do EU, získal Celní úřad KHK důkazy o čínském původu zboží propuštěného do volného oběhu na základě předmětného JSD. Podle žalovaného proto k žádnému pochybení celních orgánů nedošlo. Jestliže tu nebyla chyba celních orgánů, nelze doměřené clo prominout ani vrátit.
72. Tvrzení žalobkyně, že se na uvedení údaje TW v kolonce 34a JSD podílely celní orgány je nepravdivé a zavádějící. Celní prohlášení vyplňuje deklarant na základě své vůle. Tento údaj byl od počátku chybný (nepravdivý) a na této skutečnosti se od podání celního prohlášení dosud nic nezměnilo. V JSD tedy chyběl údaj o skutečném původu zboží. Pokud by se mělo jednat o chybu celních orgánů spočívající v aktivním jednání, muselo by se jednat např. o situaci, že by celní úřad po ověření deklarovaných údajů zjistil čínský původ dovezeného zboží, a přesto by nevyměřil antidumpingové clo. Jiným příkladem by mohla být situace, kdy by čínský původ byl zjistitelný z obchodní faktury nebo osvědčení o čínském původu. Chybou by mohla být i situace, pokud by celní úřad již při první

kontrole zjistil čínský původ, a přesto řízení zastavil. Takových či obdobných chyb se však celní orgány nedopustily.

73. Žalobkyní zmiňovaný rozsudek *Foto-Frost* vychází z předpisů platných v roce 1979, přesto je použitelný i v současnosti. Rozdílem oproti nyní posuzované věci však je, že v odkazovaném případě celní prohlášení obsahovalo všechny údaje nutné k uplatnění příslušných právních předpisů a tyto údaje byly správné. Za těchto podmínek skutečně nemohla kontrola po propuštění zboží odhalit žádné nové skutečnosti. K takové situaci však v nyní posuzované věci nedošlo. Žalobkyně vyplnila celní prohlášení chybně a celní úřad jej neověřoval, přičemž povinnost kontroly v daném okamžiku neměl. Z předložených dokladů přitom nebyl skutečný původ zjistitelný. Na věc je použitelný i rozsudek *Mecanarte*, neboť i české celní orgány byly uvedeny v omyl nesprávnými údaji uvedenými žalobkyní. Žalobkyně uvedením kódu TW nepostupovala v souladu s nařízením o klasifikaci zemí, jak tvrdí, protože dovezené zboží nemělo ve skutečnosti původ na Tchaj-wanu.
74. Celní orgány mají pravomoc konkludentně akceptovat údaje uvedené v celním prohlášení a propustit zboží do volného oběhu (čl. 71 odst. 2 starého celního kodexu). Skutečnost, že takto akceptovaný údaj je později odhalen jako chybný, je běžnou praxí při celních kontrolách po propuštění zboží. Celní orgány sice disponují pravomocí provádět prověřování zásilek při dovozu zboží, ale ověřování celních prohlášení není jejich povinností. Právě naopak, celní orgán mají provádět kontroly na co nejnížší úrovni, aby se nezpomaloval zahraniční obchod. V době propuštění zboží do volného oběhu bylo šetření OLAF teprve na počátku. Prověření zásilek, které měly být vyvezeny z Tchaj-wanu do Singapuru, ale ve skutečnosti byly vyvezeny do EU (jako tomu bylo u zásilky, k níž se vztahuje dotčená JSD), bylo ze strany OLAF realizováno až po ukončení první kontroly po propuštění zboží. Původně tyto zásilky nebyly párovány a porovnávány se zásilkami dovezenými do EU právě proto, že se předpokládal jejich vývoz do Singapuru. Ze zprávy z mise 2016 vyplývá, že OLAF obdržel informace o 1 259 zásilkách formálně vyvezených do Singapuru v listopadu 2014. Následně zjistil, že 283 z těchto zásilek bylo ve skutečnosti vyvezeno do EU. Podrobná data týkající se těchto zásilek OLAF obdržel až před uskutečněním prosincové mise [viz dopis OLAF ze dne 18. 11. 2016, č. OCM(2016)2271], tedy v době, kdy již byla první kontrola po propuštění zboží ukončena. Dokud ani OLAF nedisponoval dostatečnými informacemi, nemohlo ani případné dožádání ze strany celního úřadu nic změnit.
75. Žalobkyně nijak neprokázala své tvrzení, že tuzemské celní orgány nespolupracovaly a neidentifikovaly zásilky konkrétních vývozců. O spolupráci naopak svědčí skutečnost, že zásilky dovezené žalobkyní, včetně nyní sporné zásilky, byly ze strany OLAF prověřeny.
76. K tvrzené chybě v důsledku pasivity celních orgánů žalovaný zdůraznil, že taková situace je podle judikatury Soudního dvora výjimkou. Nyní posuzovaná věc je odlišná od věci *Hewlett Packard France*. Žalobkyně uskutečnila celkem pouze 6 dovozů v průběhu 3 měsíců, přičemž chybné údaje uvedené v JSD nebylo možné odhalit bez provedení vyšetřování ze strany OLAF.
77. K důvodům uplatněným žalobkyní v podání ze dne 23. 4. 2019 žalovaný zdůraznil, že nebyly uplatněny v žádosti o prominutí cla ani v odvolání. Celní orgány proto o této argumentaci dosud nerozhodovaly. Důvod pro vrácení cla podle čl. 116 odst. 1 písm. d) a

čl. 120 nového celního kodexu (zájem spravedlnosti) žalovaný vypořádal na str. 24 až 27 napadeného rozhodnutí. Žalovaný vysvětlil, proč se žalobkyně nenachází ve výjimečné situaci oproti ostatním a na tomto závěru trvá. Jednání, které žalobkyně považuje za pasivitu celních orgánů, onou výjimečnou situací není. Právě naopak, žalobkyně je ve stejné situaci jako řada jiných tuzemských dovozců čínského spojovacího materiálu nebo dovozců z jiných členských států. Pokud jde o tvrzené porušení čl. 216 odst. 2 SFEU, žalovaný připomíná, že legalitou antidumpingového nařízení se opakovaně zabýval Soudní dvůr a neshledal nic, čím by mohla být dotčena jeho platnost (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2018, *Rotho Blaas*, C-207/17). V bodu 44 tohoto rozsudku Soudní dvůr vyslovil, že dohody WTO s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě nepatří k normám, s ohledem na něž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů. Žalovaný uzavřel, že Komise, OLAF, členské státy ani tuzemské celní orgány ve vztahu k žalobkyni nijak nepochybily a nedostaly ji do zvláštní, pro ni nevýhodné situace oproti ostatním dovozcům čínského materiálu. Nařízení o antidumpingovém clu bylo legálním předpisem, který až do 28. 2. 2016, kdy byla jeho platnost ukončena, ukládal celním orgánům výběr antidumpingového cla na čínský spojovací materiál. Žalovaný vzal při vydání napadeného rozhodnutí v úvahu všechny faktické údaje a relevantní okolnosti a vyhodnotil je tak, že ani v zájmu spravedlnosti nejsou v případě žalobkyně splněny podmínky pro prominutí nebo vrácení cla.

IV. Další podání žalobkyně

78. Žalobkyně následně zaslala soudu řadu dalších podání – ze dne 22. 10. 2019, ze dne 26. 11. 2019, ze dne 14. 4. 2020, ze dne 14. 8. 2020, ze dne 27. 8. 2020, ze dne 4. 1. 2021, ze dne 11. 1. 2021 a ze dne 24. 11. 2022.
79. V těchto podáních žalobkyně do značné míry zopakovala argumenty uplatněné již v žalobě, případně opakovaně v těchto podáních uváděla shodné argumenty. Dále žalobkyně doplnila odkazy na internetové zdroje týkající se mezinárodně právního postavení Tchaj-wanu a zdůraznila nutnost spolupráce celních orgánů s OLAF a Komisí a nutnost zavedení opatření, která by měla vést k rychlejším a cílenějším celním kontrolám. Žalobkyně popsala také analýzu rizik, která probíhá v systémech celní správy. Celní orgány měly podle žalobkyně možnost v aplikaci ERIAN (Elektronická riziková analýza) nastavit zbožíový kód, vůči kterému se uplatňuje antidumpingové clo a kód země původu. Měly tedy provést analýzu rizik i ve vztahu ke zboží dováženému z Tchaj-wanu. Vzhledem k elektronickému propojení dat z celé EU o zvýšeném dovozu spojovacích prostředků z Tchaj-wanu a vzhledem k informacím od OLAF je stěžejí představitelné, že celní orgány zůstaly pasivní. Pokud neuplatnily veškerá oprávnění, která jim celní kodex dává, a nedostatečně vyhodnotily informace o dováženém zboží, nelze se této odpovědnosti zbavit tvrzením, že chyba v JSD byla prokázána až na základě 3. mise OLAF.
80. Dále žalobkyně namítla, že při přijetí celního prohlášení má celní úřad diskreční pravomoc, neboť musí určit, zda deklarant poskytuje nezbytné náležitosti (viz čl. 62 a 63 starého celního kodexu a stanovisko generálního advokáta ve věci *DP grup*, C-138/10, body 37 a 38). Nezbytnou náležitostí je i uplatnění obchodněpolitických opatření (antidumping). Celní orgány mohou prověřovat celní prohlášení před propuštěním zboží, přestože nejsou podle čl. 71 odst. 2 starého celního kodexu celní prohlášení automaticky ověřována. Pokud celní prohlášení neobsahuje nezbytnou náležitost, neplatí tento automatismus. Předmětný JSD neobsahoval všechny nezbytné náležitosti pro uplatnění obchodněpolitických opatření, neboť uváděl kód TW v souladu s nařízením o klasifikaci zemí. Bylo však

v diskreci celních orgánů, aby tuto náležitost ověřily s ohledem na vědomost, že Tchaj-wan je součástí Číny. Tvrzení žalovaného, že propuštěním daného zboží do volného oběhu celní úřad neschválil obsah celního prohlášení a neuznal ho za správný, je v rozporu s čl. 63 a čl. 68 starého celního kodexu. Vzhledem k tomu, že celní úřad disponoval informacemi o překládkách čínského zboží na Tchaj-wanu již od roku 2011 (viz bod 2.2 závěrečné zprávy OLAF 2014), jednalo se o pochybnosti podložené konkrétními skutkovými okolnostmi, měl proto povinnost (nejen diskreční pravomoc) provést kontrolu podle zmíněných článků starého celního kodexu. Celní orgány proto měly žalobkyni vyzvat, aby pravdivost předloženého osvědčení prokázala. Podle žalobkyně tento argument není nově uplatněným žalobním bodem, protože se již v samotné žalobě věnovala výkladu pojmu „ověřováno“ v čl. 71 odst. 2 starého celního kodexu.

81. Dále žalobkyně namítla, že zprávy z misí obsahovaly excelovské tabulky, které měly dokumentovat spárování zásilek kontejnerů vyvezených z Číny na Tchaj-wan, přeložení zboží a následné vyvezení z Tchaj-wanu do EU. Žalobkyně považuje tyto tabulky za nesprávné, neprůkazné a nevěrohodné. S tabulkami bylo podle ní manipulováno a není zaručena věrohodnost jejich původu a neporušitelnost obsahu. Nedostatky tabulek žalobkyně popsala v žalobě podané u Krajského soudu v Hradci Králové na 30 stranách. Žalobkyně také poznamenala, že se na žalovaného obrátila také jako na orgán policejní, aby prověřil dovozy z Tchaj-wanu. Ve vyrozumění ze dne 5. 6. 2018 jí odbor žalovaného pro odhalování celních podvodů sdělil, že byla pravděpodobně uvedena v omyl ze strany zahraničního dodavatele nebo že ji mohl tento dodavatel podvést.
82. Podle žalobkyně nelze ve vztahu k vymezení pojmu „země“ a „území“ v čl. 23 starého celního kodexu argumentovat právními předpisy týkajícími se preferenčního režimu Macaa, neboť ty výslovně rozlišují tyto dva pojmy. Navíc smysl celních preferencí je odlišný od smyslu čl. 23 starého celního kodexu, neboť jím EU podporuje také určitá území v rámci určité země. Srovnatelné není ani postavení Palestiny, neboť ji na rozdíl od Tchaj-wanu uznává více než 100 států.
83. K argumentaci rozsudkem *Veloserviss* žalobkyně doplnila, že v něm Soudní dvůr neřešil otázku, zda lze opakovat kontrolu poté, kdy již byla jednou ta samá skutečnost kontrolována. Z tvrzení žalovaného *de facto* vyplývá, že celní orgány zboží propustí, přestože mají pochybnosti o původu zboží a čekají na případný důkaz v podobě zprávy OLAF. Mise OLAF ovšem neznamená, že nedošlo k chybě celních orgánů ani že by tím byly chyby celních orgánů zhojeny. V závěrečné zprávě z misí č. 1 a č. 2 OLAF požadoval, aby státy identifikovaly zásilky od konkrétních společností. V bodu 2.3.3 jsou uvedeny státy, které požádaly o identifikaci kontejnerů ve vztahu k těmto společnostem, přičemž ČR mezi nimi uvedena není. Podle žalobkyně ČR žádné údaje OLAF neposkytla. Pokud by tak učinila, obdržela by odpověď již během první kontroly. Podle žalobkyně tento postup lze považovat za pasivitu, která odůvodňuje prominutí cla.
84. K otázce vyplnění kódu TW v JSD žalobkyně zdůraznila, že není spor o to, kdo JSD vyplnil, ale zda se na správnosti údajů podílely celní orgány a zda mohly tento údaj ověřit postupy podle čl. 63 nebo čl. 68 celního kodexu. Tvrzení žalovaného, že chybný údaj je vždy chybný, na věc nenahlíží optikou roku 2012 a ve výsledku popírá, že by mohly celní orgány udělat někdy chybu. V rozsudku č. j. 6 Afs 132/2014-30 NSS uvedl: *„Jestliže tak uvedený deklarant předkládá v dobré víře údaje, které jsou sice nepřesné nebo neúplné, ale jediné, které mohl rozumným způsobem znát nebo získat, musí být podmínka dodržování platných ustanovení týkajících se celního prohlášení považována za splněnou.“*

85. Dále žalobkyně uvedla, že tchajwanské celní orgány zaslaly OLAF informace o 1 259 zásilkách, které byly vykázány jako vývoz do Singapuru, v listopadu 2014 (zpráva z mise č. 3, bod 1.1). V té době probíhala první kontrola, celní orgány tedy měly do jejího skončení ještě 5 měsíců, aby se na tchajwanské celní orgány prostřednictvím OLAF obrátily se žádostí o informaci, zda byly kontejnery související s nyní posuzovaným JSD údajně přeloženy na Tchaj-wanu, či nikoliv. Podstatné tedy podle žalobkyně není to, zda byla daná zásilka ze strany OLAF prověřena a zda je součástí zpráv OLAF, ale zda celní orgány učinily chyby, které žalobkyně namítá – tedy že nepožádaly OLAF o identifikaci zásilek již výše zmíněných konkrétních společností. Tvzení žalovaného, že o původní deklaraci vývozu z Tchaj-wanu do Singapuru nemohly tuzemské celní orgány reálně vědět, a nemohly tak po OLAF požadovat, aby prověřil tyto zásilky, je podle žalobkyně alibistické. Pokud by identifikovaly kontejnery ve vztahu k výše uvedeným společnostem již v roce 2014, tchajwanské orgány by je prostřednictvím OLAF spárovaly se zásilkami údajně dovezenými z Číny. Tvzení, že OLAF nedisponoval relevantními údaji dříve než v prosinci 2016, je podle žalobkyně účelové a neodůvodňuje, že české celní orgány neměly možnost získat informace dříve (v průběhu první kontroly). Celní orgány nebyly povinny čekat na zprávu OLAF, neboť tato zpráva pro ně nepřináší povinnost zahájit správní či jiné řízení. Dále se žalobkyně věnovala popisu kompetencí OLAF.
86. Žalobkyně také namítá, že nebyla povinna předložit důkazy o čínském původu zboží, takový požadavek čl. 119 celního kodexu neobsahuje. Žalovaný tak podle žalobkyně otáčí podstatu sporu.
87. Podle žalobkyně měly celní orgány právní nástroj, jak ověřit své pochybnosti ohledně správnosti země původu, jestliže měly informace o překládkách zboží na Tchaj-wanu, a to složení celní jistoty podle čl. 190 starého celního kodexu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na právní úpravu a judikaturu týkající se složení celní jistoty.
88. V podání ze dne 14. 8. 2020 žalobkyně reagovala na rozsudek městského soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 10 Af 20/2019-156, který ve skutkově a právně shodné věci (viz výše bod 2) zrušil rozhodnutí žalovaného, neboť podle jeho názoru měly být podmínky pro prominutí cla posouzeny podle čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, nikoliv čl. 119 nového celního kodexu. S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasila (*pozn. soudu*: uvedený rozsudek byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem NSS ze dne 10. 12. 2020, č. j. 6 Afs 194/2020-51).

V. Doplnění vyjádření žalovaného

89. Žalovaný se vyjádřil k doplňujícím podáním žalobkyně dne 18. 11. 2019, dne 21. 1. 2020 a dne 2. 11. 2022.
90. Je přesvědčen, že již ve svém původním vyjádření zmínil vše podstatné pro obhajobu správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že nesdílí přesvědčení žalobkyně, že nebyla odpovědná za údaje, které uvedla v JSD. Celní orgány nemohly před dovozem vědět, že právě zboží uvedené v předmětném JSD je nebo může být čínského původu. Dále žalovaný zopakoval argumenty, na základě nichž je přesvědčen, že se celní orgány nedopustily v posuzované věci žádné chyby. Poukázal také na to, že v podání ze dne 22. 10. 2019 se žalobkyně zcela nově zabývá analýzou rizik, která však nemá nic společného s návrhovým řízením ve věci propuštění zboží do konkrétního celního režimu. K argumentaci čl. 62 starého celního kodexu žalovaný dodal, že v dotčeném JSD byly

vyplněny všechny kolonky, JSD tedy splňoval všechny náležitosti ve smyslu zmíněného článku.

91. Žalovaný se ohradil proti tvrzení, že by manipuloval s podklady, které zpracoval OLAF, nebo že by tam uvedené údaje zkreslil. Tato tvrzení žalobkyně jsou pouhou spekulací. Dále žalovaný zdůraznil, že clo bylo dodatečně vyměřeno v jiném řízení, přičemž žalobkyně se ve své argumentaci snaží navodit dojem, že by celní orgány měly prominout clo, protože se dopustily mnoha chyb v době před vydáním dodatečného platebního výměru. K tvrzeným chybám však nedošlo. Navíc otázka údajných pochybení před vydáním dodatečného platebního výměru bude řešena v řízení vedeném Krajským soudem v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Af 13/2019. Žalovaný dodal, že vyjádření jeho organizační složky, která se zabývá trestněprávním prověřováním, nelze vztahovat ke konkrétnímu správnímu řízení. Takové vyjádření je vydáváno ze zcela jiných důvodů a na základě hodnocení jiných podkladů. Celní orgány se v nyní posuzované věci nezabývaly ani obchodními vazbami mezi subjekty podílejícími se na obchodních operacích, které byly završeny dovozem předmětného zboží. Skutečnost, že i žalobkyně mohla být podvedena, žalovaný nevyloučil, avšak ani v takovém případě nemohou nést odpovědnost celní orgány, resp. veřejné rozpočty. Nelze ani tvrdit, že se v takovém případě chyby dopustily celní orgány.
92. Dále žalovaný konstatoval, že první kontrola po propuštění zboží byla provedena na základě čl. 78 starého celního kodexu a opakovaná kontrola na základě čl. 48 nového celního kodexu. Žádné z těchto ustanovení nebrání celním orgánům provést opakovanou kontrolu se stejným zaměřením, a to zvláště tehdy, pokud získají pro její provedení nové podklady. Podobnost s rozsudkem *Veloserviss* je proto zřejmá. Celní orgány se podle žalovaného nemohou dopustit chyby z důvodu pasivity, vyčkávají-li na výsledky šetření OLAF. Mezinárodní vyšetřování prostřednictvím OLAF je nejvhodnějším institutem pro ověření podezření, přičemž je zřejmé, že jej nelze vykonat ze dne na den. Vyhodnocením informací, které měly celní orgány k dispozici v době dovozu předmětného zboží, nemohly zjistit, že právě dovezené zboží je čínského původu, protože bylo po dovozu z Číny ve svobodném pásmu na Tchaj-wanu bez provedení jakýchkoliv zpracovatelských operací přeloženo do kontejnerů, deklarováno k vývozu do Singapuru a nakonec dovezeno do ČR, přičemž zásilka byla provázena osvědčením o tchajwanském původu (jehož nepravdivost byla prokázána až následně). Takové kontrolní pravomoci a nástroje, aby mohly tato zjištění učinit již v průběhu řízení o propuštění zboží, celní orgány skutečně nemají a bez provedení šetření ze strany OLAF by čínský původ zboží nemohly nikdy doložit.
93. To platí i pro první kontrolu zboží. Tehdy nebylo známo a doloženo, že některé zásilky zboží dopravené do EU byly původně deklarovány k vývozu do Singapuru. Celní orgány nebyly povinny požádat OLAF o dodatečné šetření, protože věděly, že vyšetřování pokračuje a že celní kodex je neomezuje v provedení opakované kontroly. Současně tehdy nebylo vyloučeno, že dovezené zboží má tchajwanský původ. Ani případná žádost celních orgánů by však na věci nic nezměnila, neboť zásilky deklarované k vývozu do Singapuru byly prověřovány až v rámci poslední vyšetřovací mise.
94. Dále žalovaný zdůraznil, že pro přijetí celního prohlášení bylo podstatné, zda byla kolonka 34a vyplněna, celní orgány však nebyly povinny hodnotit správnost vyplněného údaje (viz čl. 62 a čl. 63 starého celního kodexu). Do kolonky 34a se vyplňoval kód „země“ původu (takto je kolonka označena, viz také přílohu č. 37 starého prováděcího nařízení k celnímu

kodexu). Pokud tedy žalobkyně opakovaně tvrdí, že „zemí“ nemůže být míněno území Tchaj-wanu, pak žalovaný nevidí důvod, proč žalobkyně do této kolonky uvedla kód TW.

95. K argumentaci žalobkyně zpochybňující spolupráci celních orgánů s OLAF žalovaný uvedl, že bod 2.3.3 závěrečné zprávy z mise (2014) nepopisuje žádosti členských států o dodatečná šetření, ale žádosti a zjištění, která učinil OLAF ve vztahu k tchajwanským orgánům buď na žádost členského státu (Estonsko, Irsko) nebo z vlastního podnětu (ve vztahu ke Španělsku, Belgii, Polsku, Itálii a ČR). Bod 2.3.3.5 se týkal ČR, ale jiného subjektu než žalobkyně. V bodu 2.3.2.2 jsou uvedeny také informace, které samy tchajwanské orgány poskytly ve vztahu k Rumunsku a Itálii. Tyto žádosti nemusely nijak souviset s identifikací zásilek od výše zmíněných tří společností. Navíc, jak již žalovaný uvedl, zásilky deklarované k vývozu do Singapuru byly prověřovány až v roce 2016. V roce 2014 OLAF obdržel o těchto zásilkách pouze obecné informace, se kterými dále pracoval. Průběžné výsledky prověřování obdržel v dubnu a listopadu 2015 a teprve poté se uskutečnila poslední mise na Tchaj-wan, kterou byl prokázán čínský původ zboží deklarovaného k vývozu do Singapuru. Případná dřívější žádost celních orgánů by tak nic nového nepřinesla. Tvrzení o nespolupráci s OLAF žalovaný odmítá. Pokud by celní orgány neposkytly identifikace jednotlivých zásilek, nemohl by být jejich původ v Číně prokázán.
96. Pokud jde o tři konkrétně zmíněné společnosti v bodu 2.3.2 závěrečné zprávy z mise (2014), ze znění příslušného odstavce nevyplývá, že by byly požádány všechny členské státy. Podle vyjádření pracoviště žalovaného, které komunikuje přímo s OLAF, nebyly zásilky od zmíněných tří společností původně určeny pro český trh. České celní orgány byly informovány o rizikových zásilkách dokumentem OLAF 35913 ze dne 15. 12. 2014, tedy v době, kdy tuzemské orgány žádaly OLAF o zaslání zprávy z mise. Některé zásilky určené pro německý trh byly předisponovány příjemcům do ČR. Požadavek v bodu 2.3.2 byl původně vznesen vůči německým orgánům, neboť OLAF disponoval informací, že by zboží mělo být dodáno do Německa. Až v návaznosti na zjištění německého celně-kriminálního úřadu byl tento poznatek doručen Celní správě ČR. Žalobce nijak neprokázal své tvrzení, že české celní orgány již v roce 2014 obdržely žádost o identifikaci zásilek od zmíněných tří společností.
97. Dále žalovaný poukázal na recentní judikaturu správních soudů zabývající se antidumpingovým clem v souvislosti s šetřením OLAF na Tchaj-wanu. Správní soudy se v této souvislosti nezabývaly státností Tchaj-wanu, ale důvod pro doměření antidumpingového cla spatřovaly v tom, že dovezený materiál nebyl tchajwanského původu, ale čínského. Pokud by soudy považovaly čínský a tchajwanský původ za totožný, nepochybně by to bylo z odůvodnění jejich rozsudků zřejmé.
98. Žalovaný shrnul, že žalobkyně neprokázala, že by antidumpingové clo bylo doměřeno po opakované kontrole v důsledku chyby celních orgánů ani že by měla nárok na prominutí cla z jiných důvodů.

VI. Přerušení řízení a pokračování v řízení

99. Usnesením ze dne 14. 6. 2022, č. j. 54 Af 29/2019-216, soud přerušil řízení do pravomocného skončení řízení vedeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 274/2019, které bylo vedeno o kasační stížnosti žalovaného podané proti rozsudku

Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 8. 2019, č. j. 31 Af 8/2018-140. Tímto rozsudkem tamní soud vyhověl žalobě žalobkyně na ochranu před nezákonným zásahem, kterou podala proti vedení opakované kontroly po propuštění zboží (viz výše body 2 a 3). Opakovaná kontrola byla podle krajského soudu nezákonná, protože Celní úřad KHK byl povinen přihlédnout k prováděcímu nařízení Komise (EU) č. 2016/278 o zrušení konečného antidumpingového cla, které konečné antidumpingové clo na dovoz některých spojovacích prostředků pocházejících z Čínské lidové republiky zrušilo a stanovilo, že řízení týkající se tohoto dovozu se zastavuje. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně argumentovala (byť v rámci celé své argumentace spíše okrajově) rozporností nařízení o antidumpingovém clu s antidumpingovou dohodou WTO, což souvisí právě s přijetím nařízení č. 2016/278 (viz výše bod 67), rozhodl se zdejší soud vyčkat odpovědi NSS na tuto spornou otázku. Nejvyšší správní soud v odkazované věci rozhodl rozsudkem ze dne 31. 8. 2022, č. j. 2 Afs 274/2019-74, kterým rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

100. Zdejší soud proto usnesením ze dne 20. 10. 2022, č. j. 54 Af 29/2019-222, rozhodl o pokračování v řízení.
101. Žalovaný se dne 25. 10. 2022 vyjádřil k usnesení o pokračování v řízení tak, že je považuje za předčasné, neboť řízení vedené Krajským soudem v Hradci Králové ve věci zásahové žaloby proti opakované kontrole po zrušovacím rozsudku kasačního soudu bude pokračovat a stejně tak uvedený soud dosud nerozhodl o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečných platebních výměrů. Žalovaný proto navrhl, aby řízení bylo opět přerušeno, a to do rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Af 13/2019.
102. Žalobkyně v podání ze dne 24. 11. 2022 s návrhem na opětovné přerušování řízení nesouhlasila, neboť výsledek řízení vedeného Krajským soudem v Hradci Králové ve věci sp. zn. 31 Af 13/2019 nemá na nyní posuzovanou věc vliv a rozsudek daného krajského soudu nebude mít precedenční závaznost pro nyní posuzovanou věc. S ohledem na složitost řešených otázek a obsáhlost žalob podaných u Krajského soudu v Hradci Králové by vyčkávání na jeho rozhodnutí mohlo vést k porušení práva na rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
103. Soud důvody pro opětovné přerušování řízení neshledal. Jakkoliv nynější řízení souvisí s řízeními vedenými před Krajským soudem v Hradci Králové, není na nich závislé ve smyslu předběžné otázky, kterou by bylo třeba vyřešit před rozhodnutím o nynější žalobě. Byť by rozhodování o prominutí cla ztratilo smysl, pokud by byl zrušen dodatečný platební výměr (ať již z důvodu nezákonnosti opakované kontroly či jiných důvodů), skutečnost, že dosud v řízeních vedených Krajským soudem v Hradci Králové nebylo rozhodnuto, nebrání rozhodnutí v nyní posuzované věci, neboť zde v současné době existuje pravomocný platební výměr na doměření cla, o jehož prominutí žalobkyně žádá. Důvodem předchozího přerušování řízení byla především skutečnost, že v řízení před NSS byla řešena konkrétní otázka, kterou žalobkyně uplatnila i v nynějším řízení (viz dále bod 155). Při posouzení otázky vhodnosti přerušování řízení soud přihlédl též k délce řízení, neboť s ohledem na dosavadní procesní aktivitu účastníků lze s velkou pravděpodobností očekávat, že po ukončení řízení vedených Krajským soudem v Hradci Králové bude v těchto věcech následovat podání kasačních stížností. Z uvedených důvodů soud návrhu žalovaného na přerušování řízení nevyhověl.

VII. Jednání před soudem

104. Při jednání dne 30. 11. 2022 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
105. Žalobkyně zopakovala argumenty uplatněné již v písemných podáních. Nad rámec těchto důvodů pak popsala počátky svého podnikání a dopad doměření cla na profesní a osobní život svého jednatele. Dále pak namítala, že jí clo bylo doměřeno bez dostatečných důkazů, neboť v tabulkách OLAF k závěrečné zprávě není žalobkyně uvedena, byť uznala, že byla zmíněna v předběžné zprávě. Poukázala také na nedávnou zprávu dozorčího výboru OLAF, která hodnotí práci OLAF kriticky.
106. Žalovaný rovněž shrnul argumentaci uplatněnou již v písemných podáních. Zdůraznil, že značná část argumentace žalobkyně směřuje proti samotnému doměření cla, které se však bude řešit v řízení před Krajským soudem v Hradci Králové.
107. Soud neprováděl důkaz důvodovou zprávou k novému celnímu kodexu, neboť se jedná o právní dokument, který je veřejně dostupný (např. v databázi eur-lex), a proto jej soud může bez dalšího zohlednit (viz dále bod 134). Soud neprováděl důkaz ani vyjádřením Ministerstva zahraničních věcí a dalších subjektů, které se měly týkat mezinárodněprávního postavení Tchaj-wanu, neboť mezi účastníky řízení není sporná skutečnost, že z pohledu mezinárodního práva Tchaj-wan není samostatný stát, spornou je pouze otázka, zda je tato skutečnost relevantní pro celní řízení, což je otázka právní, nikoliv skutková (viz dále bod 135). Návrhu žalobkyně, aby si soud od OLAF vyžádal důkazy, na základě kterých byla sestavena tabulka připojená k závěrečné zprávě OLAF z roku 2016, soud nevyhověl, neboť tento důkaz by mohl být relevantní pro posouzení zákonnosti doměřovacího řízení, v nyní posuzované věci lze však řešit pouze to, zda byly splněny podmínky pro prominutí již doměřeného cla.

VIII. Posouzení žaloby soudem

108. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 22. 2. 2019, žaloba byla podána u městského soudu dne 22. 4. 2019), osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
109. Žaloba není důvodná.
110. S ohledem na rozsáhlost (žaloba a její četná doplnění čítají bezmála 120 stran) a způsob argumentace žalobkyně, je třeba učinit nejprve několik úvodních poznámek.
111. Řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to ve lhůtě vymezené v § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námitky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, č. 2929/2013 Sb. NSS, ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92, ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, či ze dne 16. 12. 2009, č. j. 6 A 72/2001-75). Také Ústavní soud potvrdil, že s ohledem na efektivnost soudního řízení zákonodárce koncentroval řízení před krajskými soudy tím, že stanovil lhůtu k podání správní žaloby, přičemž

žalobce musí v uvedené lhůtě předložit veškeré žalobní body (viz nálezy ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2701/08, či ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, bod 39).

112. Po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby může žalobce žalobní body pouze upřesnit, nikoliv však doplňovat žalobní body nové.
113. V doplněních žaloby žalobkyně uplatnila mimo jiné (1) námitku, že tabulky připojené ke zprávě OLAF jsou nevěrohodné a bylo s nimi manipulováno, (2) námitku poukazující na vyjádření odboru žalovaného pro odhalování celních podvodů, podle kterého mohla být žalobkyně podvedena, a dále námitky, že žalovaný se dopustil chyby tím, (3) že neprovedl analýzu rizik v aplikaci ERIAN, (4) že žalobkyni nevyzval k prokázání původu zboží, (5) že nevyužil oprávnění žádat složení jistoty a (6) došlo k porušení čl. 62, čl. 63 a čl. 68 starého celního kodexu, neboť JSD podle žalobkyně neobsahovala nezbytné náležitosti, a celnímu úřadu tak vznikla povinnost ke kontrole při propuštění zboží. Při jednání pak vznesla námitku, že jí clo bylo doměřeno bez dostatečných důkazů, neboť v tabulkách OLAF připojených k závěrečné zprávě není žalobkyně uvedena. Tyto námitky nemají předobraz v žalobě a překračují přípustné upřesnění žalobních bodů (viz též dále body 136 a 146).
114. Dále soud připomíná, že podle ustálené judikatury není povinen reagovat na každý argument obsažený v žalobě, resp. vypořádat veškerou existující judikaturu. Soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, podle kterého „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz také např. rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 11. 1. 2022, č. j. 7 As 247/2021-33).
115. Zároveň soud zdůrazňuje, že rozsah přezkumu byl v nyní posuzované věci vymezen také předmětem řízení, kterým je posouzení podmínek pro prominutí antidumpingového cla. Soud se proto nemohl zabývat těmi námitkami, jimiž žalobkyně zpochybňovala samotné doměření cla. Dále soud doplňuje, že žalobkyně výslovně v žalobě uvedla, že v tomto řízení nebrojí proti tomu, že nemohla být zahájena opakovaná kontrola (viz výše bod 41).
116. Z hlediska rozhodné právní úpravy pak soud vyšel z rozsudku NSS č. j. 6 Afs 194/2020-51, který byl vydán ve skutkově a právně shodné věci (viz výše body 2 a 88).
117. Nejvyšší správní soud v dané věci zdůraznil, že hmotněprávní úprava podmínek liberace z důvodu chyby na straně celních orgánů je fakticky totožná ve starém [čl. 220 odst. 2 písm. b)] i v novém celním kodexu (čl. 119).
118. Podle čl. 220 odst. 2 písm. b) prvního pododstavce starého celního kodexu se neprovede dodatečné zaúčtování cla, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.
119. Podle čl. 119 odst. 1 nového celního kodexu v případech jiných než těch, které jsou uvedeny v čl. 116 odst. 1 druhém pododstavci a v člincích 117, 118 a 120, se částka dovozního nebo

vývozního cla vrátí nebo promine, pokud byla v důsledku chyby příslušných orgánů původně oznámená částka odpovídající celnímu dluhu nižší, než je splatná částka, jsou-li splněny tyto podmínky: a) dlužník tuto chybu nemohl přiměřeným způsobem zjistit; a b) dlužník jednal v dobré víře.

120. Oba právní předpisy stanovují podle NSS stejné hmotněprávní podmínky liberace od celní povinnosti (liší se jen procedura jejich uplatňování), jimiž jsou chyba na straně příslušných celních orgánů, kterou nemohl dlužník/povinná osoba přiměřeným způsobem zjistit, a dobrá víra dlužníka/povinné osoby, zahrnující rovněž dodržení všech platných předpisů týkajících se celního prohlášení, jak výslovně zdůrazňoval starý celní kodex. Aplikace starého i nového celního kodexu na rozhodnou otázku by v daném případě vedla podle NSS ke stejným výsledkům, proto žalobu je možno posoudit věcně. Lze dodat, že žaloba, k níž se vyjadřoval NSS, je v podstatě totožná jako žaloba projednávaná v nynější věci, jedinou odlišností je odlišná místní příslušnost správních soudů daná skutečností, že o žádostech o prominutí cla rozhodly odlišné celní úřady (viz výše bod 4).
121. Jak již bylo výše zmíněno, z čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu vyplývají tři podmínky: (1) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, (2) osoba povinná zaplatit clo nemohla chybu rozumným způsobem zjistit, tedy jednala v dobré víře a (3) osoba povinná zaplatit clo dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně (viz např. rozsudek NSS č. j. 6 Afs 132/2014-30 a judikaturu v něm citovanou, nebo rozsudek Soudního dvora *Agrover*, bod 30 a judikaturu tam citovanou).
122. V nyní posuzované věci je rozhodnou především první podmínka, tedy zda došlo k chybě na straně celních orgánů, neboť právě tuto podmínku celní orgány neshledaly naplněnou, a proto se již podrobně nezabývaly splněním dalších podmínek, byť se okrajově zmínily o dobré víře žalobkyně, resp. její absenci.
123. Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že v zásadě (s výjimkou uvedenou níže, viz bod 138) pouze chyby přičitatelné **aktivnímu** chování celního orgánu mohou vyvolat oprávněnou důvěru osoby povinné zaplatit clo, a tedy naplnit požadavky čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu (viz např. rozsudky *Mecanarte*, bod 23, *Illumitronica*, bod 42, *Agrover*, bod 31).
124. Tuto podmínku v zásadě nelze považovat za splněnou v případě, kdy byly příslušné orgány uvedeny v omyl nesprávnými prohlášeními vývozce, které tyto orgány nemusí ověřovat ani nemusí posuzovat jejich platnost. V takovém případě nese osoba povinná zaplatit clo riziko, že se obchodní dokument ukáže při pozdějším ověření jako chybný (viz např. rozsudek *Ilumitronica*, body 43 a 44 a judikaturu tam citovanou).
125. O chybu spočívající v aktivním jednání nejde ani tehdy, pokud byl přezkum zopakován v návaznosti na informaci o osvědčení původu, která v tomto případě vyplynula ze zprávy OLAF a která celní orgánům nebyla k datu přijetí rozhodnutí o první kontrole prováděné po propuštění zboží známa (viz rozsudek *Veloserviss*, bod 45). Na rozdíl od žalobkyně soud neshledává důvod, proč by daný rozsudek neměl být přiléhavý na nyní posuzovanou věc.
126. Za chybu přičitatelnou celním orgánům lze naopak považovat také pochybení celních orgánů jiného členského státu nebo třetí země. Každý orgán, který v rámci své působnosti poskytuje údaje relevantní pro vybrání cla, a který tedy může vyvolat oprávněnou důvěru osoby povinné zaplatit clo, musí být považován za celní orgán ve smyslu čl. 220 odst. 2

písm. b) celního kodexu (viz rozsudek *Mecanarte*, bod 22). Takový orgán může být orgánem členského státu nebo také třetí země (viz rozsudek ze dne 14. 5. 1996, *Faroe Seafood*, C-153/94 a C-204/94, bod 90).

127. Shodně se k dané problematice vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 3/2014-40, dospěl k závěru, že „[p]rávo na to, aby dovozní clo nebylo vybráno poté, co bylo zboží propuštěno, zakládají jen chyby přičitatelné aktivnímu jednání příslušných celních orgánů. V případě pouhé akceptace celního prohlášení k takovému aktivnímu jednání nedochází.“ Vyšel přitom mimo jiné ze stanoviska generální advokátky Soudního dvora Trstenjak ze dne 7. 6. 2007 ve věci *Agrover*, která poznamenala, že v případě akceptace celního prohlášení nedochází k aktivnímu jednání – celní orgány se v těchto situacích pouze jednání zdržují. V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 9 Afs 128/2015-60, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[c]elní orgány nemohou v případě každého jednotlivého dovozu důkladně přezkoumávat, zda všechny údaje, které dovozce tvrdí ve svém celním prohlášení a v připojených listinách, odpovídají skutečnosti, a nemohou být proto činěny odpovědnými za to, že tomu tak někdy není. K přezkoumání tohoto postupu slouží právě následná kontrola.“
128. V rozsudku č. j. 1 Afs 27/2008-113, z jehož závěrů vycházel i žalovaný, pak Nejvyšší správní soud doplnil, že podmínkou toho, aby částka cla dlužného ze zákona nebyla pro účely čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu zaúčtována, je to, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 22. 10. 1987, *Foto-Frost*, 341/85).
129. Žalobkyně spatřovala aktivní chybu celních orgánů v tom, že přijaly její celní prohlášení s deklarovaným kódem TW, přičemž si měly být z úřední činnosti vědomy, že Tchaj-wan je součástí Číny, a že tedy měl být uveden kód CN. Této námitce soud nepřisvědčil.
130. Celní předpisy EU, včetně antidumpingových předpisů dlouhodobě (a to i za účinnosti starého celního kodexu) rozlišují mezi Čínou a Tchaj-wanem, a to především z obchodně politických důvodů, bez ohledu na postavení Tchaj-wanu podle mezinárodního práva. Pro ilustraci lze zmínit např. nařízení Rady č. 1796/1999 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Maďarska, Indie, Mexika, Polska, Jihoafrické republiky a Ukrajiny a o konečném výběru prozatímního cla uloženého z tohoto dovozu a o zastavení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu z Korejské republiky, které dopadá Čínu, zatímco nařízení Komise č. 2005/2006 o uložení prozatímního antidumpingového cla z dovozu syntetických polyesterových střižových vláken (PSV) pocházejících z Malajsie a Tchaj-wanu nebo nařízení Komise č. 1742/2000 o výběru prozatímního cla uloženého z dovozu PET pocházejících z Indie, Indonésie, Malajsie, Republiky Korea, Tchaj-wanu a Thajska, které dopadají na Tchaj-wan. Rozdílný režim pro Čínu a Tchaj-wan dokládá také nařízení Rady (ES) č. 428/2005 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu polyesterových střižových vláken pocházejících z Čínské lidové republiky a Saúdské Arábie, změně nařízení (ES) č. 2852/2000 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu polyesterových střižových vláken pocházejících z Korejské republiky a o zastavení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu pocházejících z Tchaj-wanu, které ukládá konečné antidumpingové clo na dovozy z Číny a zároveň zastavuje antidumpingové řízení týkající se dovozu pocházejících z Tchaj-wanu.

131. Ostatně i žalobkyně užila kód TW v souladu s tehdy účinnými předpisy pro vyplnění celního prohlášení. Postup k vyplnění celního prohlášení byl v rozhodné době stanoven prováděcím nařízením ke starému celnímu kodexu (viz výše bod 7). Příloha 37 dotčeného nařízení pak obsahuje vysvětlivky k jednotlivým požadovaným údajům na jednotném správním dokladu, resp. celním prohlášení. Co se týče kódu země původu (tj. kolonky 34a), stanoví, že hospodářské subjekty vyplňující kolonku 34a by měly použít odpovídající kód Společenství (resp. Unie) z přílohy 38 pro uvedení země původu podle definice v hlavě II starého celního kodexu, tj. podle čl. 20 – 36 starého celního kodexu. Je zde tedy zjevná vazba mj. na samotný článek 23 starého celního kodexu, na který žalobkyně odkazuje.
132. Příloha 38 prováděcího nařízení ke starému celnímu kodexu pak stanoví, že kódem země jsou alfabeticke kódy Společenství (Unie) pro země a území, které jsou odvozeny od platných kódů ISO alfa 2 (a2), pokud jsou v souladu s požadavky nařízení Rady (ES) č. 1172/95 o statistice obchodu se zbožím Společenství a jeho členských států s třetími zeměmi. Komise pravidelně zveřejňuje nařízení, která seznam kódů zemí aktualizují. V době podání celního prohlášení, resp. rozhodnutí JSD v červnu 2012, byly kódy zemí stanoveny nařízením č. 1833/2006, přičemž příloha 1 tohoto nařízení stanovila různé kódy pro území Tchaj-wanu (samostatné celní území Kinmen, Matsu, Penghu a Tchaj-wan) a Číny, a to kódy TW, resp. CN. Z uvedeného je tak zřejmé, že právní předpisy Evropské unie již v rozhodné době v případě údaje označujícího zemi původu pro účely celního prohlášení, resp. jednotného správního dokladu, důsledně rozlišovaly mezi čínským a tchajwanským zbožím.
133. Nadto pak rovněž z obsahu samotného nařízení o antidumpingovém clu vyplývá, že unijní normotvůrce odlišoval Tchaj-wan v kontextu označení „země původu“ od Číny. V odst. 3. 1 nařízení o antidumpingovém clu (body 86 – 89) uvedl, že pro účely stanovení běžné hodnoty pro vyvážející výrobce, jimž nebylo tržní zacházení přiznáno, byla jako vhodná srovnatelná země použita Indie. Poukázal však, že několik dovozců ve Společenství a vyvážejících výrobců z Číny vzneslo námitku a uvedlo, že vhodnější srovnatelnou zemí pro dané účely je Tchaj-wan. Komise přitom uvedla, že o spolupráci výrobců spojovacích prostředků z Tchaj-wanu usilovala, nicméně žádný z tchajwanských výrobců se spoluprací nesouhlasil. V tomto kontextu tak Komise aprobovala v samotném nařízení o antidumpingovém clu skutečnost, že Tchaj-wan mohl figurovat v postavení srovnatelné „země“. V bodě 37 daného nařízení pak Komise konstatovala, že uskutečnila inspekce na místě v prostorách specifikovaných společností, přičemž tyto kategorizovala následujícím způsobem: (a) výrobci ve Společenství; (b) vyvážející výrobci v Číně a společnosti, které jsou s nimi ve spojení; (c) společnosti ve spojení ve Společenství; (d) *společnost ve spojení na Tchaj-wanu*; a (e) dovozci ve Společenství, kteří nejsou ve spojení. I z tohoto rozdělení je tak zřejmé, že Komise při určování země původu zboží rozlišovala mezi Čínou a Tchaj-wanem.
134. Soud se proto neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že čl. 23 odst. 1 starého celního kodexu (podle kterého se „[z]a zboží pocházející z určité země se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi“) je třeba vykládat tak, že se zemí rozumí pouze svrchovaný stát. Na použití tohoto pojmu nelze nahlížet izolovaně, ale je třeba zohlednit, že celní předpisy, z nichž některé soud zmínil výše, pro účely výběru cla mezi Čínou a Tchaj-wanem rozlišovaly. Byť nový celní kodex pojem „území“ používá v tomto kontextu nově, není žádného rozumného důvodu usuzovat, že záměrem Evropského parlamentu a Rady bylo vymezit se obsahově proti úpravě starého celního kodexu. Pojmová změna

v novém celním kodexu spíše formálně doplňuje materiální pojetí výkladu pojmu „země“ obsaženého v čl. 23 starého celního kodexu. V důvodové zprávě nového celního kodexu soud nenalezl nic, co by argumentaci žalobkyně podporovalo. Ostatně ani žalobkyně neodkázala na konkrétní pasáž důvodové zprávy, která by měla nějaký podpůrný argument obsahovat.

135. Z tohoto důvodu považuje soud argumentaci žalobkyně, jíž se snaží prokázat, že Tchaj-wan není samostatný stát, a s tím související důkazní návrhy, za nerelevantní. Celní orgány se nedopustily chyby, pokud přijaly celní prohlášení s kódem TW za situace, kdy neměly důvod pochybovat o správnosti uvedení tohoto kódu. Žalobkyně se mylí, pokud dovozuje, že měly údaj TW považovat za chybný na základě skutečnosti, že Tchaj-wan není samostatný stát. Nepřípadně při tom ve své argumentaci zaměňuje hledisko právní a skutkové. Žalobkyně uvedla v JSD, že proclívané zboží je tchajwanského původu, tuto skutečnost nadto doložila osvědčením původu. Celní orgány pak celní prohlášení přijaly, přičemž postupovaly správně, neboť Tchaj-wan bylo možné v souladu s právními předpisy EU považovat pro účely celního řízení za zemi původu. Posléze pak celní orgány shledaly údaj o zemi původu nesprávným nikoli proto, že by z právního hlediska měly Tchaj-wan od počátku považovat za součást Číny a tomu uzpůsobit výši cla, ale proto, že bylo fakticky zjištěno, že zboží bylo čínského původu a na Tchaj-wanu došlo pouze k jeho překládce za účelem uplatnění nižší celní povinnosti. Soud proto uzavírá, že námitka žalobkyně, že se celní orgány při přijetí celního prohlášení dopustily chyby (ať už aktivním jednáním či pasivitou), nerozporovaly-li již tehdy kód TW, není důvodná.
136. Pro úplnost soud doplňuje, že (jak již uvedl výše v bodu 113) námitka porušení čl. 62, čl. 63 a čl. 68 starého celního kodexu z důvodu tvrzené absence nezbytných náležitostí JSD, z čehož měla celnímu úřadu vzniknout povinnost ke kontrole při propuštění zboží, nebyla žalobkyní řádně uplatněna v žalobní lhůtě. I pokud by však soud extenzivním výkladem dovodil, že se snad jednalo o rozšíření argumentace související s právním postavením Tchaj-wanu, neboť i v této námitce žalobkyně spojovala tvrzenou absenci náležitostí s uvedením kódu TW (srov. výše body 80 a 84), nemohl by jí přisvědčit z důvodů uvedených v předchozích odstavcích.
137. Dále žalobkyně tvrdí, že se celní orgány dopustily chyby v důsledku pasivního jednání, a to (1) v období let 2011-2012 před propuštěním zboží do volného oběhu a (2) v období od 7. 8. 2013 do 20. 3. 2015 během první kontroly. V obou případech měly mít podle žalobkyně dostatečné informace o podezření, že čínský spojovací materiál je na Tchaj-wanu pouze překládán.
138. Soud nejprve obecně připomíná, že Soudní dvůr nevyhloučil, že k chybě ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu může dojít i pasivním jednáním celních orgánů, takové situace však budou výjimečné, neboť pravidlem je požadavek na chybu spočívající v aktivním jednání, a tuto výjimku je proto třeba vykládat restriktivně.
139. Soud v této souvislosti opakuje, že podmínkou pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu je skutečnost, že celní prohlášení musí obsahovat všechny faktické jednotlivosti nezbytné pro aplikaci relevantních norem, takže jakákoliv následná kontrola ze strany celních orgánů již nemohla najít jakákoliv nová fakta (viz např. rozsudek *Foto-Frost*, bod 24). Na základě judikatury Soudního dvora lze dovodit, že se příslušné orgány dopustily chyby, když neuplatnily žádnou námitku směřující proti zařazení zboží do tarifního sazebníku provedenému hospodářským subjektem ve svých celních prohlášeních,

která přitom obsahovala všechny věcné údaje nezbytné pro uplatnění příslušné právní úpravy, takže dodatečná kontrola, kterou mohou provést příslušné orgány, nemůže odhalit novou skutečnost. O takový případ jde zejména tehdy, když byla všechna celní prohlášení předložená hospodářským subjektem úplná v tom smyslu, že kromě deklarované položky tarifního sazebníku uváděla především i popis zboží podle specifikací nomenklatury, a pokud měly předmětné dovozy určitý rozsah a docházelo k nim v průběhu relativně dlouhého období, aniž byla uvedená položka tarifního sazebníku zpochybněna (viz např. rozsudek *Hewlett Packard France*, body 19 a 20).

140. Soud se neztotožňuje se žalobkyní, že by nyní posuzovaná situace byla obdobná věci řešené v rozsudku *Hewlett Packard France* a že by mělo být odhlédnuto od skutečnosti, že v předmětném JSD byl uveden chybný údaj. Ze samotného JSD ani z přiloženého osvědčení původu nebylo možné zjistit informace o tom, že skutečný původ zboží byl čínský. Ve shodě se žalovaným soud považuje již tuto skutečnost za podstatnou odlišnost od rozsudku *Hewlett Packard France*. Jak již soud výše zmínil, o relevantní chybu na straně celních orgánů v žádném případě nemůže jít, pokud vznikla v důsledku nesprávných informací poskytnutých deklarantem nebo jeho zástupcem, kteréžto informace neměl celní orgán povinnost kontrolovat (*Mecanarte*, bod 24, nebo rozsudek NSS č. j. 6 Afs 132/2014-30, bod 23).
141. K první části námitek, které směřují k údajné pasivitě celních orgánů před a při přijetí předmětného JSD soud předně odkazuje na výše uvedenou argumentaci, v níž vysvětlil, že celní orgány neměly pouze na základě uvedení kódu TW v JSD důvod prověřovat původ zboží nebo dokonce JSD nepřijmout. Obsah správního spisu nepodporuje tvrzení žalobkyně, že celní orgány měly již v době přijetí JSD a propuštění zboží dostatek informací o tom, že mělo předmětné zboží ve skutečnosti čínský původ.
142. S ohledem na obsah závěrečné zprávy OLAF 2014 lze přisvědčit žalobkyni, že ve dnech 29. a 30. 11. 2011 se uskutečnilo jednání, na kterém byly členské státy požádány, aby poskytly kompletní údaje o dovozech za své hospodářské subjekty, které dovážely spojovací prostředky z Tchaj-wanu. Žalobkyni lze přisvědčit i potud, že výsledky analýzy provedené OLAF, která identifikovala rizikové tchajwanské společnosti, byly projednány dne 14. 3. 2012. Členské státy, tedy i Česká republika a celní orgány tak v tomto období měly povědomí o tom, že na Tchaj-wanu dochází k překládce zboží původem z Čínské lidové republiky za účelem vyhnutí se placení antidumpingového cla.
143. Ze zprávy z *ad hoc* jednání konaného dne 14. 3. 2012 však zároveň vyplývá, že OLAF zdůraznil, že na Tchaj-wanu se produkuje spojovací materiál v masivním měřítku a odlišení skutečné produkce od podvodných překládek by bylo velmi obtížné. V návaznosti na dosavadní zjištění se pak členské státy dohodly na analýze ze strany OLAF, přičemž se shodly na tom, že stávající vyšetřování bude zpočátku omezeno na dovážející společnosti, které vybere OLAF. Rozhodnuto rovněž bylo, že tým OLAF bude pokračovat v analýze informací, které jsou již k dispozici, přičemž vyšetřování bude omezeno na zásilky dovezené v době od 1. 1. 2012 do data jednání, tj. do dne 14. 3. 2012.
144. Se žalobkyní tedy nelze souhlasit, pokud se domnívá, že jen na základě toho, že celní orgány disponovaly v relativně obecném měřítku informací o překládkách spojovacího zboží na území Tchaj-wanu, měly povinnost ověřit zemi původu u veškerého zboží, u kterého byl v celním prohlášení deklarován tchajwanský původ. Z žádného důkazu ani jiného podkladu pro rozhodnutí založeného ve spise nelze dovodit, že by celní orgány

v době propuštění zboží do volného oběhu JSD dne 21. 6. 2012 měly k dispozici informaci o tom, že zboží není tchajwanského, ale čínského původu. Byť žalobkyně argumentuje, že celní orgány měly nástroje, jak tuto skutečnost ve spolupráci s OLAF ověřit, není toto tvrzení opodstatněné. V době propuštění zboží do volného oběhu (nadto v období tomuto datu předcházejícím) neměly celní orgány reálnou možnost původ zboží deklarovaný v JSD ze dne 21. 6. 2012 ověřit, neboť skutečnost, že se jedná o zboží čínského původu, byla zjištěna (a důkazně podložena) teprve v rámci mise OLAF v roce 2016, jak vyplývá ze závěrečné zprávy OLAF 2016.

145. Soud proto nepřisvědčil žalobkyni, že by celní orgány byly při přijetí JSD ze dne 21. 6. 2012 pasivní a že by se jednalo o srovnatelnou situaci s věcí řešenou Soudním dvorem v rozsudku *Hewlett Packard France*, v němž Soudní dvůr připustil, že za výjimečných okolností může být relevantní chyba spatřována i v pasivním jednání celních orgánů. Nadto, soud v této souvislosti opakuje, že podstatnou odlišností od zmiňovaného rozsudku je i skutečnost, že žalobkyně uvedla v JSD nesprávný údaj o původu zboží, jehož nesprávnost celní orgány objektivně nemohly v daném okamžiku rozpoznat.
146. Jak již soud také uvedl výše v bodu 113, námitkami, podle nichž by měly být za pasivní chybu celních orgánů samostatně považovány skutečnosti, že celní orgány neprovedly analýzu rizik v aplikaci ERIAN, nevyzvaly žalobkyni k prokázání původu zboží a nevyužily oprávnění žádat složení jistoty, se soud nemůže zabývat z důvodu jejich opožděnosti. I pokud by soud extenzivním výkladem dovodil, že jsou pouze doplňkem výše uplatněné argumentace o pasivitě celních orgánů v době propuštění zboží, pak nelze než odkázat na výše uvedené závěry, že v době propuštění zboží celní orgány nedisponovaly informacemi, které by vyžadovaly jiný postup než přijetí JSD a propuštění zboží.
147. V druhé části námitek vztahujících se k tvrzené pasivitě žalobkyně namítá, že celní orgány mohly již během první kontroly ověřit skutečný původ zboží, pokud by řádně spolupracovaly s OLAF. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
148. V této souvislosti soud předně opakuje, že pochybení celních orgánů naplňující první podmínku pro prominutí cla lze v zásadě spatřovat pouze v aktivním jednání celních orgánů. Pasivitu lze považovat za relevantní chybu celního orgánu pouze výjimečně, přičemž tuto výjimku je třeba posuzovat restriktivně. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Afs 1/2013-43, mezi chybou celních orgánů a nezaúčtováním cla musí být vztah příčiny a následku, přičemž dovodil, že předtím, než by bylo možné přistoupit ke zkoumání toho, zda se celní orgány dopustily chyby, je nezbytné vyřešit, zda mezi hypotetickou chybou celních orgánů a nezaúčtováním cla existuje vztah příčinné souvislosti.
149. Soud je přitom přesvědčen, že jednání celních orgánů v průběhu první kontroly popisované žalobkyní nastíněné podmínky pro uznání pasivní chyby zcela jistě nenaplnuje. Předně žalobkyně vychází z předpokladu, že celní orgány s OLAF nespolečně pracovaly, resp. nevyslyšely jejich požadavek na sdělení informací. Závěru žalobkyně, že celní orgány projevíly v posuzované věci natolik laxní přístup, že by měla být žalobkyně zproštěna povinnosti hradit antidumpingové clo, ovšem žádné okolnosti nesvědčí.
150. Zároveň je třeba zdůraznit specifika zásilky, k níž se vztahuje JSD ze dne 21. 6. 2012. Ta spočívala ve skutečnosti, že zásilka byla původně deklarována jako vývoz z Tchaj-wanu do Singapuru. Tento typ zásilek však nebyl během prvních dvou misí prověřován, neboť

v té době nebyla známa skutečnost, že namísto deklarovaného vývozu do Singapurů byly ve skutečnosti dovezeny do EU. Tyto zásilky, včetně zásilky, již se týká posuzovaná věc, byly ověřovány teprve v rámci mise OLAF v roce 2016. S ohledem na tuto skutečnost je velmi nepravděpodobné, že by sdělení údajů o předmětné zásilce českými celními orgány OLAF již v roce 2014 přineslo taková zjištění, na základě kterých by bylo možné žalobkyni doměřit antidumpingové clo. Vzhledem ke skutečnosti, že OLAF ani tchajwanské celní orgány zásilky deklarované jako vývoz do Singapurů v dané době neproěřovaly, stěží se lze domnívat, že by došlo ke „spárování“. Tyto zásilky byly proěřovány teprve v souvislosti s misí OLAF provedenou na konci roku 2016. I pokud by snad soud připustil, že by v postupu celních orgánů bylo možné shledat pochybení (čemuž ale v posuzované věci nic nenásvědčuje), obsah správního spisu neposkytuje ani žádnou oporu pro závěr, že by tato eventuální chyba byla v příčinné souvislosti s nezaúčtováním cla.

151. Ze závěrečné zprávy OLAF 2014 rovněž nevyplývá, že by členské státy byly v květnu 2014 vyzvány, aby identifikovaly zásilky pocházející od společnosti Penghomg Wan Fasteners Co Ltd. Zpráva totiž nepopisuje žádosti členských států o dodatečná šetření, ale žádosti a zjištění, která učinil OLAF ve vztahu k tchajwanským orgánům buď na žádost členských států (Estonsko a Irsko), nebo z vlastního podnětu (Španělsko, Belgie, Polsko, Itálie a Česká republika). Soud pak neidentifikoval ani žádný podklad pro rozhodnutí, jenž by byl s to zpochybnit argument žalovaného, že bod 2.3.3.5 závěrečné zprávy se týkal jiného subjektu z České republiky, nikoliv žalobkyně, přičemž není s přiměřenou mírou jistoty podloženo ani to, že by tyto žádosti souvisely s identifikací zásilek od dotčených konkrétních společností. Obsah správního spisu, resp. předmětné závěrečné zprávy, pak podporuje žalovaným akcentovaný závěr, že orgány celní správy byly na přelomu let 2014 a 2015 zpraveny o tom, že vyšetřování podvodů pokračuje, a není tedy vyloučeno, že v budoucnu dojde k získání relevantních skutkových poznatků stran tchajwanského původu zboží, jež je předmětem posuzované věci. Taková potencialita je nicméně (mimo jiné i s ohledem na hospodárnost řízení ve spojení s možností provedení opakované kontroly) jistě nezavazovala pokračovat ve vedení (první) kontroly po propuštění zboží za situace, kdy takovými poznatky dosud nedisponovaly, nebo činit právě takové aktivní kroky a právě v takových lhůtách, jejichž nerealizaci či nedodržení jim žalobkyně vytýká a dovozuje z toho jejich nepřipustnou pasivitu.

152. Soud proto shrnuje, že v průběhu první kontroly celní orgány nedisponovaly takovými informacemi, na základě kterých by mohly doměřit clo. Argumentace žalobkyně, v níž tvrdí, že celní orgány dostatek informací pro doměření cla již před opakovanou kontrolou měly, do značné míry směřuje právě proti zákonnosti této kontroly, ačkoliv ta (jak ostatně uznává sama žalobkyně, viz výše bod 41) není předmětem nynějšího řízení. Soud souhlasí se žalovaným, že proces ověřování původu zboží ve třetích zemích je poměrně komplexní proces, k jehož provedení je nejlépe vybaven specializovaný úřad EU OLAF. Vyčkávaly-li celní orgány na výsledky z jeho šetření, nelze v takovém postupu spatřovat nečinnost, která by měla být považována za chybu ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) starého celního kodexu, resp. kterou by bylo možné odůvodnit žádost o prominutí cla podanou podle nového celního kodexu. Celní orgány nemohly doměřit clo na základě pouhého podezření. Ostatně v takovém případě by žalobkyně mohla (pravděpodobně úspěšně) brojit proti dodatečnému platebnímu výměru s argumentem, že je doměření cla založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

153. K argumentaci žalobkyně rozsudkem Soudního dvora *Hans Sommer*, z něhož žalobkyně dovozuje, že celní orgány musí upustit od dodatečného vybrání cla při druhé kontrole, pokud při první kontrole nevznesly námitku proti nezahrnutí paušálních výdajů do celní hodnoty, soud doplňuje, že se nejedná o srovnatelnou situaci s nyní posuzovanou věcí, neboť ve věci *Hans Sommer* se celní orgány dopustily během první kontroly chyby, což se však v nyní posuzované věci nestalo.
154. K námitkám uplatněným v podání ze dne 23. 4. 2019 soud konstatuje, že celní orgány posoudily žádost o prominutí cla především z pohledu důvodů, o něž tuto žádost opírala sama žalobkyně. V souladu s čl. 121 odst. 2 nového celního kodexu pak přezkoumaly žádost rovněž ve vztahu k ostatním zákonem předvídaným, byť v souzené věci žalobkyní nenamítaným důvodům. Neuvedla-li žalobkyně jiné než výše posouzené důvody založené na tvrzení o chybě celních orgánů, mohly celní orgány při tomto přezkumu vycházet pouze ze skutečností, které vyplynuly v řízení. Důvody, které žalobkyně vznáší v žalobě na podporu tvrzení, že mělo být clo prominuto „z důvodu spravedlnosti“ a že se dostala do ve srovnání s jinými ekonomickými subjekty vykonávajícími tutéž činnost do výjimečné situace, se ovšem do značné míry překrývají se zbývající žalobní argumentací, neboť i v tomto případě žalobkyně opírá svou argumentaci o tvrzenou pasivitu celních orgánů. K této otázce se již soud vyjádřil a neshledal, že by došlo k pasivitě celních orgánů, která by odůvodňovala prominutí cla.
155. K dalšímu argumentu spojenému s platností antidumpingového nařízení lze (s ohledem na obecnost žalobní námitky) odkázat na rozsudek NSS č. j. 2 Afs 274/2019-74 (viz výše bod 99), ve kterém NSS uzavřel, že existence prováděcího nařízení Komise 2016/278, kterým bylo zrušeno nařízení o antidumpingovém clu, nezpůsobila neplatnost posledně uvedeného nařízení. Připomněl také, že otázkou, zda Rada EU porušila vydáváním s věcí souvisejících antidumpingových nařízení své závazky z práva WTO, a tím i Smlouvu o fungování Evropské unie, a jaký to případně mělo vliv na platnost nařízení, se již opakovaně zabýval (z poslední doby např. rozsudek ze dne 7. 1. 2019, č. j. 8 Afs 19/2017-41, nebo ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 57/2018-40). Poukázal přitom na rozsudek Soudního dvora ze dne 18. 10. 2018, *Rotho Blaas*, C-207/17. Soudní dvůr v této věci uvedl, že neodhalil nic, čím by mohla být dotčena platnost nařízení Rady č. 91/2009 a k němu vydaných nařízení Rady a Komise. Rozhodnutí orgánu WTO pro řešení sporů, z něž je patrný nesoulad postupu vedoucího k zavedení konečného antidumpingového cla s antidumpingovou dohodou, a tedy i s čl. VI GATT, je z hlediska platnosti nařízení o antidumpingovém clu irrelevantní. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že zrušení nařízení o antidumpingovém clu nebránil provedení opakované kontroly po propuštění zboží.
156. Závěrem soud doplňuje, že skutkově a právně shodnou věcí mezi týmiž účastníky se zabýval již městský soud, který žalobkyninu žalobu rozsudkem ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 Af 20/2019-264, zamítl. Na jeho závěry, s nimiž se ztotožňuje, soud pro úplnost odkazuje.

IX. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

157. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
158. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně

úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu